

Biuletyn Kolekcjonera

W TYM NUMERZE

- 2 Królewska Fabryka Karabinów w Gdańsku
- 5 „łamane” pistolety od zagranicznych sąsiadów
- 8 Niemieckie odznaczenia podczas II wojny światowej
- 16 Posiadanie broni w Polsce krótki rys historyczny
- 25 Głupota czy celowe działanie. Ostatnie pomysły Komisji Europejskiej w zakresie regulacji dostępu do broni palnej.
- 32 Projekt ustawy o broni i amunicji autorstwa Fundacji Rozwoju Strzelectwa
- 63 Wiadomości ROMB

Biuletyn Kolekcjonera jest wspólną inicjatywą KKS VIS Kwidzyn, KS GARDA Ostróda oraz TSH FORT Warszawa i jest rozprowadzany drogą mailową wśród członków tych klubów.

Plan Dolnego Miasta z 1885 r.

Aleksander Barański

Królewska Fabryka Karabinów w Gdańsku

(Königliche Gewehr-Fabrik)

Przy ulicy Łąkowej 35-38, na Dolnym Mieście w Gdańsku (dawniej Weidengasse 21) znajduje się okazały budynek przemysłowy. Mieszkańcy, którzy sprowadzili się po drugiej wojnie światowej do Gdańska znają go jako „futrzarki”, czyli siedzibę Gdańskich Zakładów Futrzarskich – pod taką nazwą znam go również ja, z moich czasów dziecięcych – na Łąkowej wychowali się moi rodzice, a ja spędzałem w tamtych okolicach dużo czasu u moich dziadków.

Po transformacji w 1990 roku budynek trafiał w różne ręce. Miał stanowić przestrzeń dla artystów, został kupiony jednak przez niemieckich inwestorów – którym zabrakło pomysłu, a może środków na kontynuowanie inwestycji. Budynek podupadał. Znajdowały w nim tymczasowe miejsce pobytu różne firmy. Ostatecznie zainwestował w niego Pan Marcin Krzemiński i przez pewien czas funkcjonował tam "Szpital Weterynaryjny Krzemińskiego". Pan Marcin okazał się dobrym gospodarzem, z pomysłem na to miejsce – obecnie budynek pełni min. funkcje kulturalne i społeczne, jak możemy przeczytać na stronie internetowej, promującej inicjatywę: „*Królewska Fabryka Karabinów (KFK) to przestrzeń działań artystycznych. Oferujemy najem pofabrycznych przestrzeni, które mogą służyć za biura, studia i pracownie. Oprócz tego zajmujemy się szeroko rozumianą animacją społeczną na obszarze Dolnego Miasta*”.

Przyszłość kompleksu zapowiada się ciekawie, niemniej bardziej interesuje czytelników naszego „Biuletynu Kolekcjonerskiego” jego dawniejsza historia, powiązana z tematem broni palnej. Budynek ten do roku 1836 zajmowała niewielka cukrownia. Wówczas przejęła go firma „Ferdinand Geschkat” – szybko rozwijający się zakład rusznikarki. Początkowo zakład zajmował się przerabianiem karabinów armii pruskiej ze skałkowych na kapiszonowe, oraz produkcją karabinu kapiszonowego **wz-39**. Rocznie produkowano i przerabiano kilka tysięcy sztuk (teoretyczna wydajność to 10.000 sztuk). W roku 1846 uruchomiono przy ulicy Łąkowej maszynę parową o mocy 16

KM, do napędu maszyn. Dalszy rozwój fabryki spowodował konieczność wybudowania w okolicy wielu domów mieszkalnych dla robotników. Zmiany właścicieli zakładów spowodowały ostatecznie sprzedaż ich władzom państwowym. Tym samym od 1 IV 1853 roku funkcjonowała ona jako Königliche Gewehr-Fabrik. W roku 1857 produkowano nowoczesne karabiny odcylkowe i iglicowe, konstrukcji Dreysego wz. 1841 o kalibrze 15,4 mm (3–5 tysięcy sztuk rocznie), a po modernizacji zakładów ich kolejne modele 60, 62, 65 (ponad 30 tysięcy sztuk rocznie).

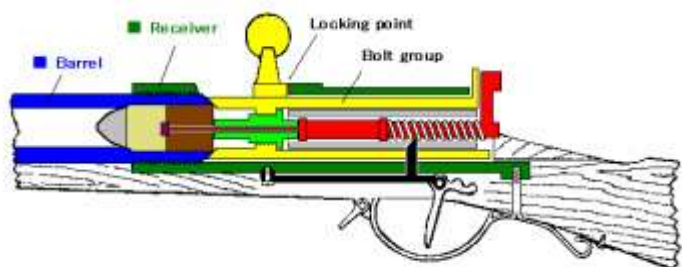

Karabin iglicowy systemu Dreyse, M1841

niemieckiej armii, iglicowy, powtarzalny karabinu typu Mauser wz. 1898, kalibru 7,9 mm. W najlepszym okresie fabryka zatrudniała 1200 pracowników i osiągała wydajność 500 karabinów dziennie. O rewelacyjnym karabinie Mauser wz. 1898 można więcej przeczytać w naszym Biuletynie Kolekcjonerskim Nr 27/2014 w tekście autorstwa kolegi Tomasa Okorskiego (zamieszczone zdjęcia pochodzą z tamtego magazynu).

W 1873 roku do produkcji wszedł Mauser, wz. 1871 o kalibrze 11 mm, następnie nowsze modele w tym wz. 1884 i 1888, kalibru 7,9 mm. Od 1901 aż do końca I wojny światowej (z przerwą na pożar) produkowano tam, podobnie jak w innych fabrykach pracujących dla

Po I wojnie światowej, z oczywistych względów, skończyły się zamówienia armii pruskiej. Fabryka próbowała się więc ratować produkcją cywilnej wersji wz. 1898 (zdjęcie obok). Wkrótce potem, na mocy Traktatu Wersalskiego ogłoszono powstanie Wolnego Miasta Gdańska, które, przynajmniej w teorii, stanowiło strefę zdemilitaryzowaną – co oznaczało brak możliwości funkcjonowania na tym

terenie fabryki broni. Sprzęt, w ramach reparacji wojennych, wywieziono do Warszawy, a następnie do Radomia, gdzie stanowiły podstawę parku maszynowego nowo powstających zakładów zbrojeniowych „Łucznicz”.

W okresie międzywojennym w budynku tym siedzibę miały różne firmy i organizacje (min. zakłady tytoniowe) a jedną z najstojniejszych była lokalna delegatura NSDAP. Na szczęście przyszłość tego historycznie ważnego obiektu zapowiada się dużo bardziej optymistycznie.

Teksty źródłowe, w tym źródła zdjęć :

http://www.gedanopedia.pl/?title=FABRYKA_KARABIN%C3%93W <http://krolewskafabrykakarabinow.pl/>

<http://www.trojmiasto.pl/wiadomosci/Odzyje-Krolewska-Fabryka-Karabinow-na-Dolnym-Miescie-n48934.html>

<http://jandaniluk.pl/pl/aktualnosci/94-fabryka-karabinow-w-latach-wielkiej-wojny> <http://trojmiasto.tv/Poznaj-historie-Fabryki-Karabinow-2277.html>

<http://bron-i-amunicja.armybazar.eu/pl/bron-dluga/sztucer-mauser-gewerfabrik-danzig-kal-8x57js-id42819/>

https://pl.wikipedia.org/wiki/Karabin_Dreysego_wz%C3%B3r_1849

http://www.jimbojack.com/Countries/Poland/Gdansk_KFK.html

Diana mod.3 oraz Tex 086 z kaburą - futerałem

Krzysztof Nowacki

„Łamane” pistolety od zagranicznych sąsiadów

W latach 60 i 70 a nawet i później pistolety wiatrówkowe były wykorzystywane w wojsku i milicji do tzw. wstępnego szkolenia strzeleckiego. Dziś przyjrzymy się bliżej dwóm typom tego rodzaju „broni” konstrukcyjnie pochodzącej z lat 60. Należy jednak dodać, że obie prezentowane konstrukcje to dzieła zagraniczne. Pierwszy: TEX 086 kal. 4,5 mm jest Made in Czechoslovakia drugi, to Diana mod. 3 w kalibrze również 4,5 mm. Diana jest pistoletem o ile podobnym do Texa to jednak bardziej od niego dopracowanym, chociażby z uwagi na młodszy wiek i bardziej zaawansowane rozwiązania technologiczne, które w nim zastosowano.

Gabarytowo to to samo

Oba pistolety są do siebie podobne gabarytowo. Długość czeskiego Texa to: 345 mm, Diany mod 3 to również: 345 mm. Pistolety różnią się nieco wysokością: Diana ma równe 180 mm, Tex 185 mm. I wagą: Tex waży 1,22 kg a Diana 1,08 kg. Na pierwszy rzut oka uwagę przykuwają przyrządy celownicze, których... i tu uwaga linia celowania wynosi, aż 290 mm. Zrezygnowano z rozmieszczenia ich tylko na lufie, tak jak ma to miejsce chociażby w polskim Łuczniku wz.70. W przypadku Texa i Diany długość tej linii jest prawie o 1/3 dłuższa od łucznikowskiej. O ile w Dianie mamy bardzo szeroką stałą muszkę, o tyle w Texie muszka jest węższa i... można ją regulować w pionie. Jest to ciekawe rozwiązanie. Muszka z jednej strony jest podparta sprężynką, z drugiej natomiast znajduje się śrubka regulacyjna podwyższająca ją lub opuszczająca.

Regulowana muszka w Texie

Przyrządy i celowanie

Rozwiązanie regulacji w Dianie oparto na regulowanej w dwóch płaszczyznach szczerbince. Potrzebny jest do tego płaski śrubokręt. Podobnie jest z regulacją w Texie ale... śrubokręt jest tu „schowany” w tylnej części cylindra wiatrówki. I to czyni Texa praktyczniejszym. Dodatkowo po wykręceniu tego narzędzia możemy w tylnym zabezpieczeniu cylindra zamontować, i tu jeszcze większa niespodzianka... dostawną kolbę. Podejrzewam, że jest to wynik zastosowania tego pistoletu w latach 60 i 70 do szkolenia załóg wozów bojowych, które wyposażano w pistolety maszynowe. Drucziana kolba Texa i złożenie się z nią do strzału może imitować strzał z tzw. peema (przynajmniej w początkowej fazie szkolenia strzeleckiego 😊) Atutem Diany mod. 3 jest profilowana rękojeść i jej pełny chwyt. Pistolet jak na te klasę leży w dłoni niemal idealnie. Ładowanie jest płynne, a gdy już naciągniemy sprężynę a nie

chcemy oddać strzału, można przytrzymując lufę zwolnic spustem sprężynę. Piszę o tym, ponieważ Tex nie ma takiej możliwości.

Strzelanie:

Oba pistolety przeznaczone są do strzelania na dystansie 10 metrów. Oba mają podobne parametry i oba wypadłyby podobnie, gdyby nie dwie cechy jakie posiada Diana. Pierwsza to wspomniany już profilowany chwyt pistoletu, drugi natomiast, to bardzo przewidywalny spust. W przypadku niemieckiej Diany zdarzyło mi się 10 razy pod rząd trafić z 17 metrów w puszkę po środku do czyszczenia deski rozdzielczej auta. Wyniku takiego nie powtórzyłem z Texa, z którego strzelam zwykle z dwóch rąk. W Dianie na pochwałę zasługuje rozwiązanie muszki, która jest szeroka i nie wbija się w dłoń podczas ładowania, jak ma to miejsce w Texie. W późniejszej wersji tego pistoletu zastosowano muszkę tunelową. Do niemieckiej Diany używam starego futerału od łucznika (fabrycznie było tylko kartonowe pudełko), do Czeskiego pistoletu dołączony był skórzany zamykany futerał a właściwie kabura, która robi całkiem pozytywne wrażenie.

Dostępność

Obecnie oba pistolety można znaleźć już tylko jako używane na rynku wtórnym i na portalach ogłoszeniowo aukcyjnych. Koszt zakupu Texa to około 140-180 złotych za Dianę trzeba zapłacić około 200-240 złotych. Oba pistolety zaliczyłbym do sprzętu rekreacyjnego stąd bardziej przewidziane jest strzelanie do puszek na działce niż do tarczy na zawodach. Pamiętajmy jednak, że dla wytrwałych i cierpliwych strzelców możliwe jest osiągnięcie przyzwoitego wyniku na tarczy po dobrym wyczuciu oby tych pistoletów.

Krzysztof Nowacki, Elbląg

Bibliografia: <http://www.vzduchovka.cz>

Oba pistolety oraz dla porównania wielkości na dole Łucznik wz.70

Jarosław Olak

Niemieckie odznaczenia podczas II wojny światowej

Tematyka armii niemieckiej, mimo upływu ponad siedmiu dekad od kapitulacji III Rzeszy, w dalszym ciągu wzbudza ogromne zainteresowanie, stawia wiele znaków zapytania, a czasami wręcz zaskakuje. Ktoś, kto choć raz zaczął „badać” interesujące go tematy, zapewne nie raz doszedł do wniosku, że zagadnienie z początku proste i błahe, po głębszej analizie staje się zawiłe i złożone. Tak właśnie jest w przypadku niemieckich odznaczeń z czasów II wojny światowej. Ich ogrom i różnorodność może przyprawić o zawrót głowy. Dla większości znawców tematu i kolekcjonerów artykuł niniejszy nie będzie niczym odkrywczym i zaskakującym. Celem niniejszej prezentacji było raczej przedstawienie egzemplarzy z mojej ciągle powiększającej się kolekcji i opisanie ich najważniejszych cech.

Niemiecka Odznaka Szturmowa Piechoty – Infanterie-Sturmabzeichen

Została zaprojektowana przez C. E. Juncker w Berlinie na zamówienie Oberkommando des Heeres (Dowództwo Wojsk Lądowych). Występowała w dwóch wersjach: srebrnej i brązowej. Pierwsza była powlekana cienką warstwą srebra, co uwydatniało jej mleczno-srebrny odcień. Wprowadzona została rozkazem z 20 grudnia 1939 roku przez generała-pułkownika Walthera von Brauchitscha.

Wersja brązowa odznaki wprowadzona została dla jednostek piechoty zmotoryzowanej rozkazem z dnia 1 czerwca 1940 roku jako wyróżnienie za udział w walce. Wytwarzana była przez liczne grono około 140 producentów, którzy stosowali różnorodne technologie jego wytworzenia: odlewanie, tłoczenie, haftowanie maszynowo. Do produkcji najczęściej stosowano aluminium, cynk, mosiądz, nici lniane i płótno czesankowe w przypadku odznaki haftowanej. Mimo różnych technik wytworzenia oraz stosowania różnorodnych surowców, wszystkie odznaki charakteryzowały się najwyższą jakością. Składała się z pokrytego liśćmi dębowego wieńca i umieszczonego na nim uskrzydłonego orła. W poprzek wieńca znajdował się uniesiony karabin z osadzonym bagnetem, wzorowany na modelu karabinku Kar 98k. Większość producentów sygnowała swoje odznaki umieszczając na rewersie literowe lub cyfrowe

sygnatury. Do zapinania służyła szpilka umieszczona pionowo na zawiasie wpinana w klamrę przylutowaną w dolnej części odznaczenia.

Ustanowiono następujące kryteria przyznawania odznaki szturmowej:

Odznaka srebrna

- udział w trzech lub więcej atakach (natarciach) piechoty;
- udział w trzech lub więcej kontratakach lub w atakach i kontratakach;
- udział w trzech lub więcej taktycznych operacjach rozpoznawczych;
- zaangażowanie w walce wręcz w trakcie ataku lub kontrataku;
- uczestnictwo w trzech dniach w przywracaniu pozycji bitewnych (liczonych osobno).

Odznaka brązowa dla pododdziałów piechoty zmotoryzowanej

- udział w trzech lub więcej zmotoryzowanych atakach;
- udział w trzech lub więcej zmotoryzowanych kontratakach lub atakach i kontratakach;
- udział w trzech lub więcej zmotoryzowanych taktycznych operacjach rozpoznawczych;
- zaangażowanie w walce wręcz w trakcie ataku lub kontrataku zmotoryzowanego.

Fakt przyznania odznaki szturmowej żołnierzowi był odnotowywany w Soldbuchu i Wehrpassie. Odznaka była wręczana żołnierzowi wraz z dyplomem nadania.

Odznakę umieszczano w papierowych kopertach (niebieskich lub ciemno ceglanych) z czarnym gotyckim nadrukiem informującym o rodzaju odznaczenia (z przodu koperty) oraz sygnaturę producenta i nazwę (z tyłu).

Po zakończeniu II Wojny Światowej Szturmowa Odznaka Piechoty została poddana defaszyzacji. Dla żołnierzy odznaczonych tą odznaką w czasie działań wojennych wprowadzono odmianę wz. 1957 – bez orła ze swastyką.

Niemiecka Odznaka za Rany wz. 1939 – Verwundetenabzeichen

Źródło: zbiory własne
Odznaka srebrna (kl. II)

Została wprowadzona 1 września 1939 roku decyzją Adolfa Hitlera, który otrzymał podobną odznakę III klasy za rany zadane na froncie zachodnim podczas I wojny światowej. W marcu 1943 roku J. Goebbels zdecydował o przyznawaniu odznaki personelowi pomocniczemu w służbie Wehrmachtu, Luftwaffe, Kriegsmarine i Waffen-SS składającego się głównie z cywilów. Wyróżniamy trzy klasy odznaczenia:

Odznaka złota (kl. I) przyznawana była tym, którzy w wyniku odniesionych ran stali się niepełnosprawni, utracili wzrok lub odnieśli powyżej pięciu ran. Przyznawano ją również pośmiertnie.

Odznaka srebrna (kl. II) przyznawana tym, którzy stracili słuch, oko, rękę, nogę lub odnieśli ponad trzy zranienia;

Odznaka brązowa (kl. III) przyznawana była za odniesienie dwóch ran.

Odznaki z czasów I oraz II wojny światowej, jak również odznaka tzw. Hiszpańska (wzoru 1) przyznawana niemieckim ochotnikom po zakończeniu wojny w Hiszpanii w latach 1936-1939, miały wspólne elementy. Łączył je owalny kształt, skrzyżowane miecze, hełm i wieniec laurowy przewiązany kokardą. Występowały jednak pewne różnice między tymi odznakami.

Odznaka za rany z czasów I wojny światowej była minimalnie mniejsza, miała groszkowane tło, miecze o wąskich ostrzach oraz hełm wz. 16. Wykonywana była metodą tłoczenia w postaci pełnej i ażurowej, z mosiądzu, srebra, alpaki i blachy stalowej.

Odznaka tzw. hiszpańska (nadawana ochotnikom niemieckim za wojnę w Hiszpanii) była praktycznie wierną kopią odznaki I wojennej. Jedyna różnica – umieszczona swastyka na hełmie wz. 16. W praktyce została przyznana 183 żołnierzom Ochotniczego Legionu Condor. Odznakę tę otrzymywali również żołnierze ranni w kampanii polskiej, zachodniej i norweskiej. Wykonywana była w formie tłoczonej z blachy stalowej lub odlewana z metali kolorowych.

Źródło: zbiory własne
Odznaka czarna (kl. III)

*Źródło: zbiory własne
Odznaka srebrna (kl. II) z okresu I wojny*

Odznaka wzoru 2 nadawana była w latach 1940-1945 i poddana została zasadniczym zmianom. Zwiększono jej rozmiar, tło przypominało strukturę lnianej tkaniny, miecze miały szersze ostrza, hełm zamieniona na wz. 35 a liście laurowe miały większe liście. Swastyka na hełmie nie uległa zmianie. Wykonywana była w formie tłoczony z blachy stalowej lub odlewana z metali kolorowych.

Występowały również odznaki haftowane maszynowo na materiale czesankowym nićmi lnianymi w kolorze odznaki odpowiedniej klasy. Nosili je głównie lotnicy i strzelcy spadochronowi. Odznaki za rany noszone były na lewej kieszeni, przypinano je za pomocą zapinki z uszkiem.

Producenci, którzy wytwarzali odznaki na zamówienie armii, sygnowali swoje produkty literowo, cyfrowo lub łączyli sygnatury cyfrowe z literowymi. Umieszczano je na odznace, pudełku lub kopercie. Odznaki złota i srebrna w czasie II wojny umieszczane były w pudełkach o wymiarach 65 x 60 mm w kolorze czarnym, bordowym lub granatowym. Sygnaturę umieszczano wewnątrz pudełka. Natomiast odznaka czarna (kl. III) była najczęściej pakowana w kopercie o wymiarach 123 x 59 mm w kolorze brązowym. Na kopercie (z przodu) znajdował się nadruk gotycki w kolorze czarnym określający klasę odznaczenia. Z tyłu umieszczano sygnaturę producenta (cyfry rzymskie lub arabskie), a nazwę

miejsowości pisano gotykiem. Do odznaczenia dołączany był również dyplom nadania. Natomiast dyplomy nadania odznaczenia dla ochotników z innych krajów walczących w szeregach Wehrmachtu i Waffen-SS były drukowane w ich językach ojczystych. Obecnie stanowią rzadkość kolekcjonerską. Fakt nadania odznaczenia wpisywano do Soldbucha i Wehrpassu.

Po zakończeniu II Wojny Światowej odznaka za rany nadal była produkowana przez zakłady na terenie Niemiec i Austrii na indywidualne zamówienie weteranów uprawnionych do ich posiadania. Odznaki te były identyczne jak w czasie II wojny z jedną różnicą – usunięto swastykę z hełmu. Określa się je jako odznakę wz. 57. Produkowane były metodą odlewu i tłoczenia z blachy stalowej i metali kolorowych.

Niemiecka Odznaka Honorowa Wału Ochronnego – Deutsches Schutzwall - Ehrenzeichen

W 1936 roku Adolf Hitler wydał rozkaz budowy systemu fortyfikacji wzdłuż zachodniej granicy Niemiec. Jesienią 1936 roku zapoczątkowano wstępne prace budowlane, główne prace budowlane ruszyły dopiero wiosną 1937 roku. W maju 1938 roku kierownictwo budowy „Wału Zachodniego” objął dr Fritz Todt Generalny Inspektor Dróg Niemieckich. Od tego momentu prace budowlane ruszyły pełną parą. W sierpniu roku następnego przy pracach budowlanych zatrudnionych było 158 000 osób. Do liczby tej można zaliczyć:

- robotników z Organizacji Todt;
- żołnierzy jednostek inżynieryjno-budowlanych Heeres i Luftwaffe;
- kierowców i mechaników z NSKK;
- około 58 000 junaków z RAD.

Dr Fritz Todt pragnął uhonorować ciężką i wydajną pracę podległych mu osób, dlatego zwrócił się drogą służbową do Führera z wnioskiem o ustanowienie nowego odznaczenia. Po akceptacji Szefa Kancelarii NSDAP, wniosek został przedłożony do podpisu Hitlerowi, który 2 sierpnia 1939 roku ustanowił nowe odznaczenie, w formie jednostopniowej odznaki noszonej na kokardzie na lewej piersi. Zgodnie z wytycznymi Führera,

odznaka miała być przyznawana osobom, które były zaangażowane przy budowie systemu fortyfikacji ochronnych granic III Rzeszy. W dniu 13 listopada 1939 roku rozkaz Głównego Dowództwa Wojsk Lądowych, Ministra Lotnictwa i Naczelnego Dowódcy Wojsk Lotniczych dokładnie precyzował kryteria przyznawania Odznaki Honorowej. Osoby, która miały być uhonorowane tą odznaką musiały:

- pracować co najmniej 10 tygodni na obszarze systemu umocnień;
- pełnić co najmniej 21 dni służby wartowniczo-ochronnej na obszarze systemu umocnień.

Odznaka mogła być również nadawana kobietom, które przed dniem 31 sierpnia 1939 roku były zatrudnione przy budowie „Wału Zachodniego” w biurach administracji, ambulatoriach, magazynach, kuchniach i na stanowiskach kierowców. Musiały pracować co najmniej 15 tygodni jako pracownik fizyczny i co najmniej 20 tygodni jako pracownik umysłowy. Do odznaczania w imieniu Führera byli uprawnieni dowódcy okręgów wojskowych i przywódcy okręgów OT, RAD i NSKK. Zakończenie przyznawania odznaczenia, ostatecznie wyznaczono na datę 31 marca 1941 roku. Data ta była ostateczna i nieprzekraczalna.

W roku 1944 kiedy do granic III Rzeszy nieubłaganie zbliżały się linie frontu zachodniego i wschodniego, wznowiono prace fortyfikacyjno-budowlane przy „Wale Zachodnim”. Pod koniec lata 1944 roku również na granicy wschodniej Niemiec rozpoczęto intensywne prace fortyfikacyjne. W ten sposób zaczął powstawać „Wał Wschodni”, który miała powstrzymać coraz bardziej zbliżające się do granicy wojska radzieckie i dać czas Wehrmachtowi do przygotowania wielkiej kontrofensywy, która miała za zadanie odrzucenie Armii czerwonej od wschodniej granicy Rzeszy.

W dniu 10 października 1944 roku tym razem na wniosek Martina Bormana, wódz rzeszy wydał rozkaz o wznowienie nadawania Niemieckiej Odznaki Honorowej Wału Ochronnego. W tym samym dniu ukazał się zarządzenie wykonawcze, które określało warunki nadawania odznaczenia:

- od dnia 6 czerwca 1944 roku Deutsches Schutzwall Ehrenzeichen może być nadawana żołnierzom Wehrmachtu oraz podległym jemu osobom nie będącymi jego żołnierzami, którzy pracowali przy budowie fortyfikacji służących ochronie narodu niemieckiego;
- od dnia 6 czerwca 1944 roku Deutsches Schutzwall Ehrenzeichen może być nadawana ochotnikom cudzoziemskim, którzy brali udział w budowie systemu fortyfikacji pełnić służbę w jednostkach inżynieryjno-budowlanych jako żołnierze Wehrmachtu (Heeres, Luftwaffe, Kriegsmarine, Waffen-SS), którzy złożyli przysięgę na wierność Führerowi.
- od dnia 06 czerwca 1944 roku w przypadku ponownego nadania Deutsches Schutzwall Ehrenzeichen ma być wręczane okucie 1944, które umieszcza się na kokardzie i baretce odznaki. Do chwili obecnej nie ma wiarygodnych doniesień, czy okucie 1944 zostało oficjalnie wdrożone do produkcji w zakładach grawerskich, a następnie wręczane.

Odznaka ma kształt owalny o wymiarach 41 x 33 mm. Do jej produkcji wykorzystywano aluminium, cynk oraz stopy metali kolorowych. Była patynowana na brązowo. Na awersie został umieszczony orzeł z rozpostartymi skrzydłami, z głową skierowaną w prawo. W szponach trzyma dębowy wieniec ze swastyką. Poniżej umieszczono łopatę skrzyżowaną z mieczem, poniżej widnieje stylizowany wizerunek schronu bojowego. Na obrzeżu odznaczenia umieszczono wieniec z liści dębowych. Na rewersie umieszczono napis w wieńcu dębowym „Für Arbeit zum Schutze Deutschlands” (Za pracę w Ochronie Niemiec). Kokarda odznaczenia o szerokości 30 mm występuje w kolorze brązowym z dwoma białymi paskami wzdłuż krawędzi o szerokości 4 mm.

Odznakę Honorową produkowały zakłady grawerskie na terenie Niemiec i Austrii. Swoje sygnatury umieszczały na kółeczku łączącym odznakę z kokardą. Odznaka była pakowana w zamykane na zatrzask pudełka w kolorach bordowym, brązowym, zielono-szarym (na wieczku widnieje nazwa odznaki). Pakowano ją również w koperty papierowe o wymiarze 105 x 58 mm w kolorach brązowym, czerwono-

ceglastym, ciemno-niebieskim, jasno-piaskowym. Na kopercie umieszczano w języku gotyckim nazwę odznaki. Do odznaczenia dołączano dyplom w formacie A-4 lub A-5 z nadrukiem gotyckim lub łacińskim. Fakt nadania odznaczenia w przypadku oficerów i żołnierzy był dokumentowany wpisem do Soldbuchu i Wehrpassu. Pracownikom cywilnym nadanie odznaczenia potwierdzano wpisem do Arbeitsbucha. W 1944 roku po ponowny wznowieniu nadawania odznaki, wręczano najczęściej dyplomy pisane ręcznie lub maszynowo a podpisywane przez dowódców macierzystych jednostek.

Przepisowy sposób noszenia odznaki na mundurze wojskowym, paramilitarnym, partyjnym typu galowego i wieczorowego – lewa pierś na kokardzie, rozetce lub szpandze. Natomiast na umundurowaniu służbowym lub polowym noszono baretkę Odznaki Honorowej pojedynczo lub na szpandze polowej z innymi odznaczeniami, która przypinano nad lewą górną kieszenią kurtki mundurowej. Spotkać można również było wielu członków partii i organizacji paramilitarnych, którzy na umundurowaniu służbowy nosili kokardę odznaki na wzór kokardy Żelaznego Krzyża kl. II.

Krzyż Zasługi Wojennej - Kriegsverdienstkreuz

Ustanowiony został przez Adolfa Hitlera w rocznicę zwycięskiej bitwy z wojskami Napoleona pod Lipskiem 18 października 1939 roku, jako odznaczenie dla osób, których zasługi podczas wojny nie kwalifikowały się do odznaczenia Krzyżem Żelaznym. W 1940 roku ilość stopni odznaczenia zwiększono do czterech, a w 1944 roku ostatecznie do pięciu:

- Złoty Krzyż Rycerski Krzyża Zasługi Wojennej (ustanowiony 8 czerwca 1944 roku);
- Krzyż Rycerski Krzyża Zasługi Wojennej (ustanowiony 19 sierpnia 1940 roku);
- Krzyż Zasługi Wojennej I klasy (srebrny);
- Krzyż Zasługi Wojennej II klasy (brązowy);
- Medal Zasługi Wojennej (ustanowiony 19 sierpnia 1940 roku).

Krzyż (z wyjątkiem Medalu Zastugi Wojennej) nadawano w dwóch wersjach:

- Krzyż Zastugi Wojennej z Mieczami (Kriegsverdienstkreuz mit Schwertern) przyznawany był za szczególne zasługi dokonane w czasie służby pod ogniem nieprzyjaciela lub za zasługi w militarnym prowadzeniu wojny;
- Krzyż w wersji bez mieczy (Kriegsverdienstkreuz ohne Schwertern) przyznawany był za szczególne zasługi w wykonywaniu zadań wojennych nie przebiegających jednak pod ogniem nieprzyjaciela.
- Medal Zastugi Wojennej był najczęściej nadawany pracownikom [fabryk przemysłowych](#) wykonujący więcej sprzętu niż zakładała norma, a także [rolnikom](#), których plony były szczególnie wysokie, aczkolwiek uprawnieni byli do jego otrzymania także żołnierze. Medal był koloru brązowego o średnicy 38 mm z obramowaniem. Na awersie umieszczony był wizerunek Krzyża Zastugi Wojennej (KVK). Na rewersie natomiast widniał stylizowany czterowierszowy napis: Für Kriegs verdienst 1939 roku. Posiadał wstążkę o wymiarach 38 mm w kolorze czarnym z dwoma paskami białymi i czerwonym o grubości 4 mm (po bokach) i wąskim 1 mm paskiem koloru czerwonego pośrodku.

KVK wszystkich stopni nadano ponad 10 milionów. Krzyż klasy 2 oraz medal noszony był na wstążce w barwach flagi niemieckiej (czarno-biało-czerwonej) na lewej piersi lub na drugiej dziurce guzika kurtki mundurowej. Krzyż rycerski noszony był na wstążce na szyi. Natomiast krzyż klasy 1 noszony był bez wstęgi na lewej piersi. W 1957 roku odznaczenie poddano [denazyfikacji](#) i zezwolono na jego noszenie [weteranom wojennym](#) pod warunkiem usunięcia z niego [swastyki](#).

Źródła:

Odkrywca: nr 12 Grudzień 2002, nr 1 Styczeń 2003, nr 11 Listopad 2003 – autor tekstów Grzegorz Grześkowiak; Internet

Tomasz Szepelak

Posiadanie broni w Polsce krótki rys historyczny

Tytułem wprowadzenia, bardzo niewiele osób zwiedzających zamki w Polsce zdaje sobie sprawę z unikalnych nazw baszt lub odcinków murów obronnych. Dziwimy się czasami że przewodnik mówi, to baszta cieśli, to stolarzy lub rymarzy. Słuchając tego można odnieść wrażenie, że to właśnie cieśle, stolarze lub rymarze ufundowali te baszty. Poniekąd tak (taj jak my dzisiaj fundujemy siedziby ZUS-ów) z nakładanych podatków. Prawda zaś wygląda inaczej, bezpośrednio nazwy te upamiętniają coś zupełnie innego: tradycję uzbrojonego społeczeństwa, samodzielnie broniącego swoich miast. Bo nazwa baszta Ciesielska oznacza tylko tyle, że w razie oblężenia, stanowiska na niej zajmowali cieśle. Od średniowiecza do zaborów obowiązek obrony miast leżał po stronie mieszczan, którzy w tym celu musieli samodzielnie się uzbroić i wyszkolić.

Wówczas zaczęły powstawać tak zwane bractwa kurkowe, których celem było prowadzenie ćwiczeń dla mieszczan z posługiwania się łukiem, kuszą, a w późniejszych czasach i bronią palną. Ponadto poszczególnym cechom rzemieślniczym przydzielano fragmenty umocnień, których właśnie dany cech miał bronić i do których miał zapewniać stałą załogę.

Nie mogę nie wspomnieć w swoim artykule stanu chłopskiego. Wybrani chłopci z królewszczyzn mieli obowiązek stawiać się na ćwiczenia wojskowe z własną rusznicą, toporem oraz mieczem. Nie istniało wówczas żadne prawo, które zakazywałoby chłopom posiadania broni, natomiast zdarzały się przypadki, gdy chłopci byli uzbrajani przez swoich właścicieli.

Jacek Komuda w swojej książce „Warchoły i pijanice” opisuje przykład uzbrojenia chłopów przez rodzinę Rosińskich z Teleśnicy. Aby zapewnić sobie bezpieczeństwo rodzina ta uzbroiła i wyszkoliła chłopstwo ze swoich majątków.

Najlepszym przykładem jest oczywiście Insurekcja Kościuszkowska i uzbrojenie chłopów w kosy. Wspaniały przykład gdzie uzbrojeni obywatele uczestniczyli w walce, obok regularnego wojska.

Zabory

Instytucję pozwolenia na broń na terenach Polski wprowadzili zaborcy. Stowarzyszenia strzeleckie w zaborze Pruskim i Austriackim mogły działać dalej, natomiast w zaborze Rosyjskim wszelka działalność tego typu została zakazana. Wbrew pozorom broń dalej była obecna w domach Polaków, choć upadki powstań narodowych wiązały się z zaostrzeniem polityki zaborców. Niemniej jednak nawet najsurowsze władze zaboru rosyjskiego rozumiały potrzebę posiadania broni do obrony własnej. Carska Rosja w obliczu wzrastającej przestępczości i rosnącej liczby napadów i rozbojów na terenie Królestwa Polskiego zliberalizowała w 1906 roku przepisy odnośnie posiadania broni. Polacy mogli bez pozwoleń kupować rewolwery i amunicje do nich, natomiast posiadacze zezwoleń mogli kupować każdą dostępną broń. Władze zaborcze wprowadziły na „swoich” terenach tzw. pozwolenia na broń. Wydanie pozwolenia skutkowało możliwością legalnego posiadania broni.

Szyderczy chichot historii nawet zaborcy rozumieli konieczność posiadania przez zniewolonych i wiecznie wywołujących powstania Polaków broni do polowań czy samoobrony.

II Rzeczpospolita – odzyskanie niepodległości okres międzywojenny

Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę zachowana została instytucja „pozwolenia na broń”.

Pierwszym polskim aktem prawnym ograniczającym posiadanie broni palnej był dekret naczelnika państwa z 25 stycznia 1919 r., który za nielegalne posiadanie broni palnej, amunicji lub materiałów wojskowych przewidywał rok więzienia i grzywnę 5 tys. marek. Wielu Polaków uznało nowe prawo niepodległej Rzeczypospolitej za kontynuację represji zaborców po powstaniu styczniowym.

Dekret z 1919 r., tak jak i podobne w swej surowości rozporządzenia: prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 r. czy ministra spraw wewnętrznych z 23 marca 1933 r. i ministra spraw wojskowych z 10 grudnia 1933 r., wpisywały się w modną wówczas w Europie surową politykę ograniczania wolności obywatelskich, zapoczątkowaną przez nomen omen bolszewików i faszystów.

De facto uzyskanie legalnego pozwolenia na posiadanie broni w Polsce nie było jednak trudne. Wydanie pozwolenia było to była to decyzja administracyjna, wydawana przez władze samorządowe I instancji, (czyli starostę) w oparciu o opinię Policji. W praktyce uzyskanie pozwolenia na broń nie było kłopotliwe dla nikogo, kto nie był skazanym, włączyć, alkoholikiem, narkomanem czy chorym psychicznie. Jako ciekawostkę przytoczę ciekawy fakt z okresu międzywojennego - podejście ówczesnych władz do obrony własnej z użyciem broni palnej.

W artykule *Warszawiacy do broni!* możemy przeczytać o przygodzie kapitana Nowakowskiego z Warszawy, który napadnięty przez bandytę postrzelił go z rewolweru. Po kilku dniach kpt. Nowakowski został odwiedzony przez prokuratora, który chciał go tylko zapytać, czy pan kapitan zamierza dodatkowo złożyć prywatną skargę na napastnika!!!

Generalnie jednak pierwsza połowa XX w. była okresem agitacji środowisk lewicowych i feministycznych za wprowadzeniem bezwzględnego ograniczenia dostępu do broni. W Związku Sowieckim prywatnego posiadania broni palnej zakazano dopiero w 1929 r. Ale już wcześniej wolno ją było mieć tylko członkom RPK (b) – Rosyjskiej Partii Komunistycznej (bolszewików), a po 1925 r. WKP (b) – Wszechzwiązkowej Partii

Jednym z największych zwolenników ścisłej kontroli państwa nad obrotem bronią palną był Adolf Hitler, który już w 1928 r. wspierał uchwalenie przez Reichstag ustawy o broni palnej i amunicji. Nowe prawo Republiki Weimarskiej stanowiło, że pozwolenie na broń wydawane będzie jedynie osobom o nienagannej opinii i szanowanym przez społeczeństwo. W 1931 r. premier Włoch Benito Mussolini narzucił parlamentowi ustawę zakazującą posiadania broni przez cywilów, by przywrócić porządek społeczny i wyeliminować „tak zwany wywrotowy element”.

18 marca 1938 r. Hitler, już jako wódz Rzeszy Niemieckiej, wzorując się na włoskich rozwiązaniach swojego przyjaciela Mussoliniego, podpisał niemieckie prawo o broni ograniczające prywatne posiadanie jakiegokolwiek rodzaju broni miotającej. Dla Hitlera ustawa była momentem wielkiego triumfu. – „Ten rok przejdzie do historii. Pierwszy raz w cywilizowanym kraju istnieje pełna rejestracja broni.

Nasze ulice będą bezpieczniejsze, a nasza policja bardziej sprawna. W przyszłości cały świat będzie nas naśladował " – mówił wówczas Führer.

Jeden z największych zbrodniarzy w dziejach ludzkości się niestety nie pomylił. Niemal cały świat wzoruje się dzisiaj na rozwiązaniach faszystowskich, nazistowskich i stalinowskich. To szyderstwo wobec podstawowych wolności obywateli, prawo do samoobrony najlepiej podsumował Fidel Castro. Pytany o wolny dostęp do broni palnej odpowiedział: „Armas para que?" (A po co komu broń?).

Polska po II wojnie

Jednym z pierwszych dekretów tzw. władzy ludowej był bezwzględny zakaz posiadania broni. W tym miejscu należy postawić pytanie, dlaczego?

Odpowiedz jest prosta, Polacy po 1945 r. nigdy nie pogodzili się z narzuconą przez Związek Sowiecki władzą tak zwaną ludową.

W latach 1944/45 w konspiracji poakowskiej pozostawało 200 tys. ludzi. Przeprowadzono w tym czasie wiele akcji skierowanych przeciwko siłą narzuconej władzy. Największe z nich polegały na odbijaniu więźniów z komunistycznych więzień. Np.

- w Kielcach 400 ludzi „Szarego” i „Harnasia” wypuściło 650 więźniów z miejscowego więzienia
- w Rembertowie uwolniono 700 osób przeznaczonych do wywózki
- w nocy z 8 na 9 maja oddziały Jana Tabortowskiego „Bruzdy” rozbiły w Grajewie urząd UB i MO, skąd uwolniły 200 więźniów
- w boju pod Kuryłówką nad Sanem zginęło 60 ludzi z NKWD
- 24 maja 1945 r. bój oddziałów „Orlika” 160 partyzantów z 680 funkcjonariuszami (zginęło kilkunastu z UB i 60 z NKWD)
- 18 lipca w Modusach Pokrzywnych zniszczono grupę operacyjną NKWD i UB - V Wileńska Brygada AK
- 21 sierpnia 1944 r. w Subkontach bój oddziału ppłk Macieja Kalenkiewicza „Kotwiczka” z grupą operacyjną NKWD, w której było 160 zabitych i rannych, zginęło 36 Akowców

W sierpniu 1945 roku ogłoszono amnestię, ujawniło się 42 tys. osób.

W lutym 1947 r. w wyniku kolejnej amnestii ujawniło się 53 tys. osób. Podziemie liczyło wówczas ok. 100 tys. osób, w oddziałach partyzanckich pozostawało ok. 8 tys. żołnierzy. W 1946 roku przeciw 2 szwadronom liczącym 34 osoby władze skierowały 20 tys. funkcjonariuszy.

UB oceniało, że w 1948 roku działało 158 oddziałów i grup partyzanckich liczących 1163 ludzi, a w 1949 138 grup o sile 765 ludzi. W 1949 r. na terenie Polski miało miejsce 828 zbrojnych wystąpień podziemia. W listopadzie MBP oceniało, że działa jeszcze 100 oddziałów i grup zbrojnych, a ich stan ogólny to około 500 osób.

Z wyżej wymienionych przesłanek nowa władza tak zwana ludowa postanowiła Polaków całkowicie rozbroić. Pozwolenia na broń wydane przed wojną straciły ważność, a bractwa kurkowe, jako element wrogi dla ustroju zostały rozwiązane. Strzelectwo, jako sport zostało zmonopolizowane przez państwowe struktury PZSS i LOK. Od roku 1961 wszelkie kompetencje w wydawaniu pozwoleń na broń przejęły organy MO. W rezultacie o wydawaniu pozwoleń zaczęli decydować ludzie, dla których uzbrojone społeczeństwo stanowiło zagrożenie.

Polska po 1989 roku

Pomimo zmian, które nastąpiły w 1989 r. sytuacja odnośnie posiadania broni niewiele się zmieniła, jest nawet gorzej, bo komunistom w Polsce udało się to, o czym nawet nie marzyli zaborcy. Nie tylko rozbrojono społeczeństwo, ale co gorsza zaszczepiono Polakom przekonanie, że to dla ich szeroko pojętego „dobra”. 50 lat propagandy komunistycznej przekonało Polaków, że jesteśmy warcholskim, nieodpowiedzialnym narodem, któremu po prostu nie wolno dawać broni, żebyśmy się nie pozabijali.

Prawda jest niestety inna. Tu pozwolę sobie przytoczyć kilka faktów popartych liczbami, obrazujących skalę hipokryzji osób wmawiających nam, że broń w ręku praworządnego obywatela jest niebezpieczna, że stanowi zagrożenie.

Badania Instytutu Gallupa dowiodły, że w stanach (USA) dopuszczających całkowitą (Vermont) lub uwarunkowaną pozwoleniami swobodę noszenia broni ukrytej zdecydowanie zmniejszyło się poczucie bezpieczeństwa ale tylko wśród przestępców.

Potencjalny napastnik wie, że nawet najbardziej niepozorny obywatel może mieć przy sobie pistolet. W Ameryce na ćwiczenia z obsługi broni palnej uczęszczają ludzie w każdym wieku. Spadek bezprawia na amerykańskich ulicach to efekt liberalizacji rynku militarnego. Wiele legislatur lokalnych namawia wręcz do zakupu i posiadania broni palnej w domu. Parlament Wirginii zezwolił na wnoszenie broni

do barów i jest bliski zniesienia limitu sprzedaży jednego pistoletu na miesiąc. Niektóre miasta i hrabstwa USA wprowadziły wręcz obowiązek posiadania broni palnej w domu, wzorując się na władzach niewielkiego miasteczka Kennesaw w Georgii, które w 1982 r. uchwaliło obowiązek posiadania broni wraz z amunicją przez każdego właściciela domu.

Decyzja ta, pierwotnie wyśmiana przez media, jest dzisiaj stawiana za wzorcową. Przed wprowadzeniem obowiązku Kennesaw zamieszkiwało 5242 mieszkańców, a poziom przestępczości był o 10% wyższy niż średnia krajowa. W ciągu dwóch dekad populacja miasteczka wzrosła ponad czterokrotnie, a poziom przestępczości spadł o ponad 53%. Dzisiaj Kennesaw to miejsce wzorcowo bezpieczne.

Zwolennicy swobodnego dostępu do broni wskazują też na wyniki innego miasta – Morton Grove w stanie Illinois, którego ratusz wydał bezwzględny zakaz posiadania broni wszystkim cywilom. Tylko w 2005 r. przestępczość w tym mieście wzrosła o 15,7% przy jednoczesnym niewielkim spadku populacji. Każdy lokalny bandzior wiedział, że praworządni obywatele oddali broń na miejscowy komisariat.

Także polskie statystyki również mówią same za siebie. Na 6467 zabójstw ogółem popełnionych w latach 2002–2008 z użyciem broni palnej zginęły 462 osoby. W tym czasie łącznie wydano 146 tys. pozwoleń w 2002 r. do 156 tys. w 2008 r. Wraz ze wzrostem liczby pozwoleń maleje liczba zabójstw z użyciem tego rodzaju broni. W 2002 r. od pocisku zginęło 111 osób, chociaż wydano zaledwie 146 tys. pozwoleń. W 2008 r. wraz ze wzrostem liczby pozwoleń o 10 tys. (w stosunku do 2002 r.) liczba zabójstw przy użyciu broni palnej spadła ponad czterokrotnie – do 32!!!

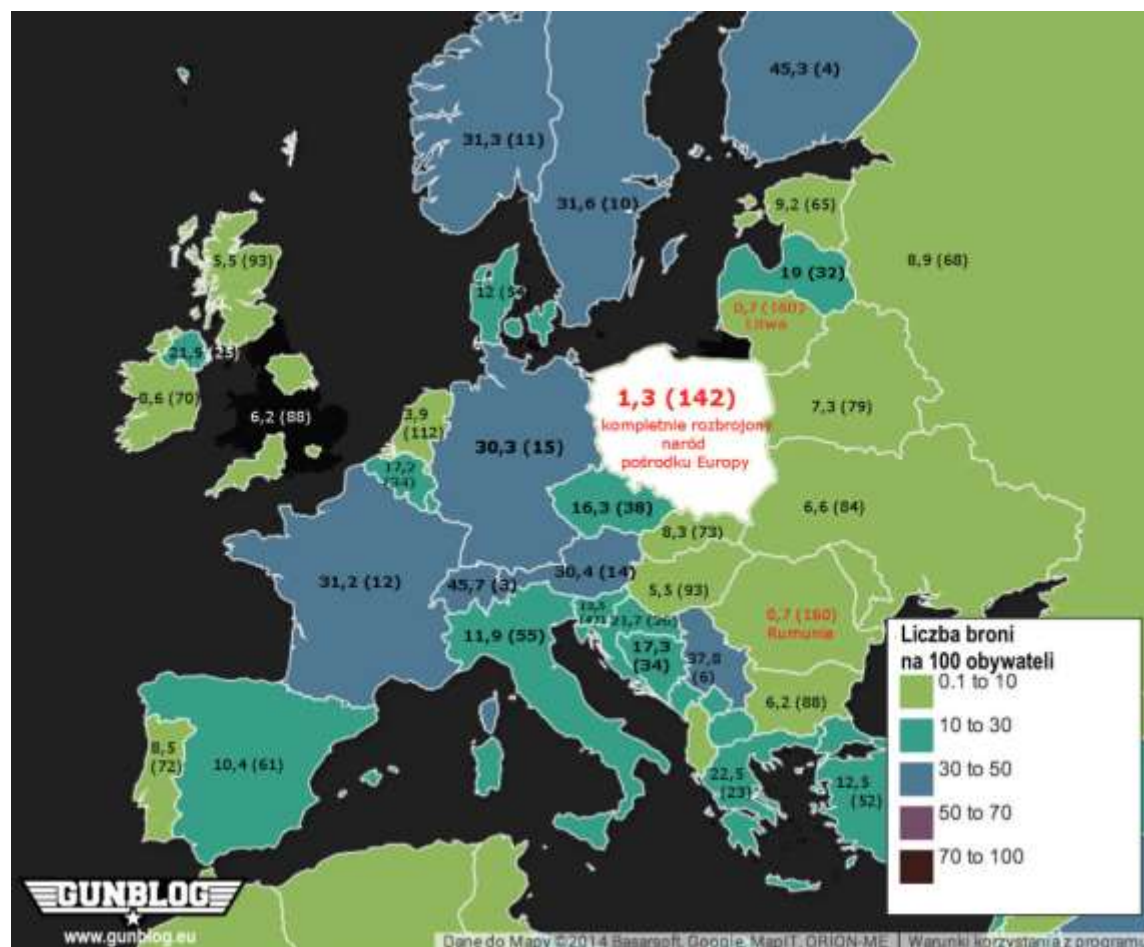
W ciągu 10 lat znacząco obniżyła się także liczba zabójstw popełnianych przy użyciu broni palnej w porównaniu ze wzrostem zabójstw popełnianych przy użyciu niebezpiecznego narzędzia, np. noża, siekiery czy choćby zwykłego młotka. Polacy masowo zaopatrują się w miecze samurajskie, łuki, proce, miotacze gazu, paralizatory, noże obronne czy pałki teleskopowe, na które nie jest wymagane pozwolenie. Z roku na rok wzrasta także zainteresowanie zakupem agresywnych ras psów.

Od początku wieku pozwolenie na broń uzyskało ok. 300 tys. dorosłych Polaków. Jednak z tej liczby pozwolenia dotyczą 254 tys. sztuk broni myśliwskiej, natomiast pistoletów i egzemplarzy innej broni zaliczanej do palnej bojowej jest „tylko” 24 tys. Tajemnicą poliszynela jest, że myśliwi, do których należy wielu prominentnych polityków z byłym prezydentem RP na czele, mają nieporównywalnie większe szanse na uzyskanie tego typu pozwoleń. Praktyka dowodzi, że większość osób spełniających wymagania ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji nie otrzymała pozwoleń.

Problemem jest uzasadnienie wniosku, które przekona komendanta wojewódzkiego policji, że osoba ubiegająca się o broń jest naprawdę zagrożona. Fakt zamieszkiwania w dużym domu na odludziu czy w komunalnym mieszkanku w dzielnicy znanej z dużej

przestępczości nie jest z reguły wystarczający. W większości przypadków komendanci wojewódzcy całkowicie subiektywnie traktują okoliczności, które aplikant ocenia, jako groźne dla jego bezpieczeństwa.

Obywatel nie tylko traci czas i pieniądze na opłaty skarbowe, ale też jest traktowany pogardliwie przez system, na który płaci podatki. Jednocześnie nie istnieje rozróżnienie na ostrą jak brzytwa kataną samurajską, maczetę, kij baseballowy lub najnowsze kij do golfa. Tymczasem w latach 2010–2012 na ogólną liczbę przestępstw ponad 9,7 tys. dokonano z zastosowaniem takiego właśnie „niebezpiecznego narzędzia”, podczas gdy ledwie 1662 z użyciem najczęściej nielegalnie posiadanej broni palnej. Polityka subiektywnego wydawania pozwoleń stoi w sprzeczności z gwarantowanym przez Kodeks karny z 1997 r. prawem podmiotowym obywatela do obrony swojego domu i rodziny. Skazuje osobę praworządną na przegraną w niemal każdej konfrontacji z

przestępcą posługującym się pistoletem lub karabinem pochodzącym z nielegalnego obrotu.

Efekty działań Policji są zatrważające. W ilości posiadanej broni palnej na 100 mieszkańców, Polska jest na 142 miejscu na świecie. To 36 lokata... od końca!!! Na 100 Polaków przypada zaledwie 1,3 sztuki broni. Z naszych bezpośrednich sąsiadów słabiej uzbrojeni są jedynie Litwini (0,7 sztuki broni na 100 obywateli). Więcej broni znajdziemy oczywiście u Rosjan (8,6 sztuki broni na 100 obywateli), Niemców (aż 30,3), Czechów (16,3), a nawet Białorusinów (7,3). Jedyny kraj w centrum Europy całkowicie rozbrojony! Według stanu z 2006 roku Siły Zbrojne RP posiadały 2257500 sztuk broni palnej (suma wszystkiego, wliczono także karabiny wyprodukowane w okresie II wojny światowej i z muzeów). Pozwala to na wydanie, w razie wojny, jednej sztuki broni na osobę ok. 9 proc. ludności Polski, w wieku poborowym!!!

Nie istnieje w ogóle edukacja w zakresie dostępu oraz użytkowania broni palnej. Liga Obrony Kraju zajmuje się przede wszystkim... kursami na prawo jazdy, reaktywowane Bractwa Kurkowe to z reguły raczej grupy rekonstrukcji historycznej bardzo rzadko prowadzące strzelania z ostrej broni.

Oczywiście nikt przy zdrowych zmysłach nie oczekuje (jak to sugerują przeciwnicy dostępu do broni, a takich nie brakuje – władza ludowa dzielnie edukowała ich przez 50 lat) wprowadzenia w Polsce regulacji na wzór amerykański. Inna kultura, inne tradycje, inny świat. Nikt normalny chodzić z Glockiem w kaburze na zakupy w Biedronce czy wozić strzelby w samochodzie w kabinie zamontowanej w uchwycie koła gałki zmiany biegów. Nikt przy zdrowych zmysłach również nie neguje konieczności ustawowego regulowania i kontroli dostępu do broni palnej. To w końcu nie jest wędka, rower czy rakietka do tenisa.

Nie widzę jednak powodu, dla którego praworządny obywatel, który spełni wszelkie wymagania, nie mógł w trybie administracyjnym podkreślać słowo administracyjnym, otrzymać pozwolenia i kupić sobie pistoletu, karabinu czy popularnej pompki (strzelby) w celach sportowych, rekreacyjnych czy dla obrony.

Posiadanie broni palnej wiąże się z dużą odpowiedzialnością. Wymaga sporej wiedzy, znajomości zasad bezpieczeństwa i ciągłego szkolenia. Uczy ludzi kultury obchodzenia się z bronią palną i szacunku do niej. Buduje świadomość obywatelską.

Nie zwiększy może, w jakiś znaczący sposób, potencjału obronnego kraju, ale dzięki szerszemu dostępowi do broni, a tym samym do wszelkiego rodzaju szkoleń i kursów strzeleckich stworzymy społeczeństwo świadome, odpowiedzialne, obyte z bronią i przygotowane

do jej użycia w obronie Ojczyzny. Japoński admirał Isoroku Yamamoto powiedział kiedyś: „Inwazja na Stany Zjednoczone zakończy się porażką, bo każdy Amerykanin ma w domu broń i każdy z tych domów stanie się twierdzą.” **W Polsce tych twierdz prawie nie ma!!!**

Materiał powstał z artykułów:

Paweł Łepkowski „Broń dla każdego”

<http://www.uwazamrze.pl/artukul/1037899/bron-dla-kazdego>

Rafał Kawalec „Polska z reguły zbrojna, czyli o tradycji posiadania broni”

<http://www.wiadomosci24.pl/artukul/polska-z-reguly-zbrojna-czyli-o-tradycji-posiadania-broni-224825-2--1-d.html>

Dawid Karbowski „Broń w domu, czyli mieć czy nie mieć”

<http://polska-zbrojna.pl/home/articleshow/13089?t=Bron-w-domu-czyli-miec-czy-nie-miec>

Polecam jeszcze:

Dane z wikipedii: http://en.wikipedia.org/wiki/Number_of_guns_per_capita_by_country

Internet: <http://gunblog.eu/>

Tomasz Szepelak

Głupota czy celowe działanie. Ostatnie pomysły Komisji Europejskiej w zakresie regulacji dostępu do broni palnej.

Zamiast wstępu, a może żeby nie być posądzony o euro sceptycyzm, parę słów o moim pokoleniu 40+. Tak dla młodych tacy też jeszcze żyją.

Urodziłem się w epoce późnego Gomułki pod koniec lat 60 ubiegłego wieku. Europa była podzielona żelazną kurtyną. W Polsce Ludowej, w której się urodziłem, władzę sprawowała Partia, która zawsze najlepiej wiedziała czego potrzeba ludowi w którego imieniu sprawowała władzę, oczywiście nigdy się z tym ludem nie konsultowała. No może przesadzam, konsultowała w czerwcu 1956, w marcu 1968 w grudniu 1970 a ostatnie konsultacje odbyła 13.12.1981 roku. Władza ludowa wprowadzała ograniczenia wolności w każdym aspekcie życia codziennego.

Zmiana ustroju w 1989 roku odesłała tzw. władzę ludową na śmietnik historii, naród zaczął sam decydować o tym, co dla niego jest lepsze głosując w demokratycznych wyborach (frekwencja wyborcza w Polsce to temat na kolejny artykuł może nawet profesurę z socjologii).

1 maja 2004 Unia Europejska została rozszerzona o Polskę. Weszliśmy do wielkiej europejskiej rodziny. Był to szczyt naszych oczekiwań, realizacja marzeń pokoleń naszych pradziadów, dziadów i ojców. Otworzyła się możliwość pracy w krajach Europy zachodniej. Nasi politycy trafili do instytucji Unii Europejskiej.

Niestety jak się ostatnio okazało politycy ci nie dorosli do pełnienia ważnych funkcji w instytucjach Unii Europejskiej, nie zdali egzaminu. Zamachy w Paryżu z 13 listopada 2015 przeprowadzone przez fanatyków islamskich były wielką tragedią. Tak wielką tragedią, otwarte demokratyczne społeczeństwa Europy zostały w bestialski sposób zaatakowane.

Zostali zaatakowani niewinni ludzie, ludzie cieszący się życiem. Zagrożenie ekstremizmem islamskim jest niestety w Europie jak najbardziej realne i to musimy otwarcie powiedzieć. Pomimo starań policji i służb specjalnych krajów Unii zagrożenie wcale nie zniknęło. Nadal jest bardzo duże, dowodzą tego raz po raz ogłaszane alarmy antyterrorystyczne, paraliżujące życie metropolii (patrz ostatni alarm terrorystyczny w Brukseli). Tak obecnie wygląda sytuacja w krajach Unii Europejskiej.

I co, nasza „wspaniała” pani komisarz UE ds. rynku wewnętrznego Elżbieta Bieńkowska znalazła winnych tej sytuacji – winnymi są oczywiście nie terroryści islamscy, a legalnie, podkreślam legalnie posiadający broń obywatele krajów Unii Europejskiej. Ciekawe prawda. — *"Chcemy mieć ostrzejsze i bardziej jasne reguły dotyczące kontroli oraz nabywania broni palnej w UE"* stwierdza Pani Komisarz, nie jest to niestety stanowisko odosobnione.

Elżbieta Bieńkowska i Dimitris Avramopoulos 18 listopada 2015 zaproponowali Komisji Europejskiej zwiększenie kontroli nad bronią. Ich propozycja wpisuje się w plany Unii Europejskiej podejmowane już w kwietniu 2015. Pomysłodawcy chcą, aby mieszkańcy UE mieli większe problemy z nabyciem broni. Chcą także utrudnić w ramach rejestracji broni potrzebnej do jej legalnego posiadania. Oprócz tego proponują zajęcie się bronią nieposiadającą cech użytkowych. Regulacja ta może wpłynąć na środowiska rekonstrukcyjne, zwłaszcza, że brak informacji, co obejmuje termin "deaktywowanej broni".

Zdaniem Elżbiety Bieńkowskiej determinacja Komisji jest "skierowana przeciw nowej rzeczywistości" i służy "zwiększeniu standardów". Dlatego proponuje utrudnianie dostępu do raketnic sygnałowych i pistoletów startowych. Zdaniem pomysłodawców mogą one być przerobione na broń palną.

Regulacje także służą ograniczeniu dostępu do części zamiennych oraz amunicji za pomocą Internetu. Kolekcjonerzy są uznani za potencjalnych handlarzy i jako osoby zaopatrujące

przestępców będą poddane kontroli dla "ograniczenia ryzyka sprzedaży". Regulacje te mają wejść w życie po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Zostały już w kwietniu 2015 wpisane w projekty zmian na 2016. Ataki w Paryżu tylko przyspieszyły ten proces.

Zdaniem UE pozwoli to na ograniczenie przestępczości zorganizowanej, czarnego rynku handlu bronią i materiałów wybuchowych zwłaszcza z Bałkanów. Równocześnie już w 2007 roku profesorzy Don Kates i Gary Mauser z Uniwersytetu Harvarda stwierdzili: "narody ze ścisłą kontrolą broni palnej mają konsekwentnie większy wskaźnik morderstw niż te, które go nie mają". Ocenili, że w nich przeciętnie liczba morderstw wzrasta trzykrotnie. Sytuację te potwierdza w Europie Holandia z bardziej restrykcyjnym prawem niż Finlandia.

Komisja Europejska nie chce, aby Europejczycy mogli bronić się przed kolejnymi atakami terrorystycznymi. Bronią mają być flagi w profilówkach na Facebooku? Według unijnych urzędników nowe przepisy mają utrudnić dostęp do broni, właśnie dla terrorystów. Czy aby na pewno?? Większej bzdury w życiu nie słyszałem.

Projektowane przepisy dotyczą oczywiście wyłącznie praworządnych Europejczyków, bowiem tylko ci respektują dyrektywy unijne i prawodawstwo krajowe. Deklarowaną przyczyną przyspieszenia prac Komisji Europejskiej nad zmianami w prawodawstwie unijnym, jest utrudnienie dostępu do broni palnej terrorystom w obliczu ostatnich zamachów w Paryżu, ale nie ma to żadnego związku z faktami. Terrorysty nie korzystają z broni, która ma być zakazana!

Prawodawstwo unijne dotyczące broni palnej to zasadniczo Dyrektywa Rady z dnia 18 czerwca 1991 roku w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni. Dyrektywa ta określa ramy prawne, w jakich mieścić się musi ustawodawstwo krajowe w zakresie dostępu do broni palnej. W ogólności Dyrektywa reguluje kryteria wydawania pozwoleń na broń oraz kategorie broni, jakie w oparciu o pozwolenie na broń można posiadać. Dyrektywa kategoryzuje broń, jako kategorie A, B, C i D. Do kategorii broni A – broń palna niedozwolona, zalicza między innymi automatyczną broń palną. Na podstawie art. 6 Dyrektywy Państwa Członkowskie podjęły wszelkie właściwe czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. Innymi słowy w Europie zakazane jest posiadania broni palnej samoczynnej (automatycznej), od dość dawna. Istnieją nieistotne w praktyce wyjątki.

Pomimo istnienia tego stanowczego zakazu, terroryści w Paryżu wykorzystali broń palną automatyczną – zakazaną przepisami unijnymi oraz krajowymi, w tym ustawą o broni i amunicji. Czy znane są przypadki nabywania broni przez terrorystów w sklepach z bronią palną, w oparciu o pozwolenie na broń? W Europie z całą pewnością nie. Wniosek Komisji Europejskiej, przygotowany przez komisarz

Bieńkowską, dotyczy zakazu posiadania przez praworządnych Europejczyków, pewnych rodzajów broni palnej samopowtarzalnej centralnego zapłonu (przeładowującej się po każdym wystrzale, ale nieautomatycznej), które nie są wykorzystywane przez terrorystów.

"Do kategorii A – broń palna niedozwolona, ma zostać wpisana broń palna samopowtarzalna, która przypomina broń samoczynną (automatyczną) oraz broń palna samoczynna (automatyczna), która została przerobiona na samopowtarzalną". Dotychczas tego rodzaju broń mieści się w kategorii B – Broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie. Ma być zakazana broń, która jedynie z wyglądu przypomina broń samoczynną, tą, która znajduje się w rękach terrorystów. Wow, przecież bez replik ASG czy zwykłych zabawek islamski terroryzm nie ma szansy dalszego bytu w Europie.

Rzeczywistym skutkiem projektowanych regulacji, będzie jeszcze większe ograniczenie możliwości posiadania broni przez Europejczyków. Wpływ postulowanych przez komisarz Bieńkowską zmian na nabywanie broni przez terrorystów będzie żaden. Broń, z której terroryści korzystają, jest od dawna zakazana, a wykorzystywana w aktach terroru nie jest legalna.

Projektowane regulacje zasadzają się na niebezpiecznym założeniu, wyrażonym w zdaniu ->

**OGRANICZENIA DOSTĘPU DO BRONI OPIERAJĄ SIĘ NA PRZEKONANIU,
ŻE TO PRZESTRZEGAJĄCY PRAWA POSIADACZE BRONI SĄ ŹRÓDŁEM PRZEMOCY.**

Co gorsza Komisja chce też objąć dyrektywą broń hukową, bo może ona zostać przerobiona na broń palną. Przepisami dyrektywy mają też zostać objęci kolekcjonerzy broni, których obecnie dyrektywa nie dotyczy. Jak wyjaśnia KE, kolekcjonerzy zostali uznani za „potencjalne źródło nielegalnego handlu bronią?”. Projekt przewiduje również zaostrzenie kontroli kupowania broni i amunicji.

Regulacje mają wejść w życie w lipcu przyszłego roku. Terrorysta zawsze zdobędzie broń, a Europejczyk pozostanie jeszcze bardziej bezbronny i zniewolony przez dyrektywy unijne.

Opierając się na faktach podsumujmy, sprzedawca broni zamachowcom z Paryża, został już aresztowany przez niemieckie służby, a nazywa się Sascha W. z Magstadt. Nie, to nie jest koncesjonowany sprzedawca broni palnej, nie prowadzi działalności gospodarczej nie prowadzi sklepu z bronią, nie płaci podatku od swojej działalności, To zwykły przemytnik, który prowadził nielegalny sklep w darknecie (ciemnej stronie Internetu). I z powodu takich przestępców komisarz ludowy Bieńkowska chce obostrzyć handel bronią koncesjonowanym sprzedawcom, płacącym niemałe podatki, a na koniec zakazać posiadania broni palnej praworządnym mieszkańcom Europy, z tego powodu, że to do nich strzelali islamscy terroryści. Uzasadnienie jak z koszmarne snu totalnego wariata? Ale skąd, to rzeczywistość stworzona przez obłąkańców tego świata, z którą niestety musimy stykać się każdego dnia.

Projektowane regulacje są dodatkowo o tyle niebezpieczne, że są stopniowym odbieraniem ostatnich wolności, przez lewaków okupujących urzędy brukselskie. Chyba nikt nie ma wątpliwości, że w posiadaniu broni palnej, jak w soczewce skupia się to jak władza traktuje naszą wolność.

Naprawdę fascynuje mnie umysłowość ludzi uważających, że ograniczenie dostępu do broni zwiększy bezpieczeństwo. Toż to przecież tak jakby uznać, że ograniczenie dostępu do gaśnic zmniejszy ryzyko występowania pożarów, a zakaz sprzedaży bardziej skomplikowanych zamków pozytywnie wpłynie na zmniejszenie liczby włamań. To kompletny absurd w chorej głowie wymyślony, albo w głowie urzędnika oderwanego od rzeczywistości, którego świat ograniczony jest rozmiarami jego biurka i półek z aktami. Co zresztą na jedno niestety wychodzi!

Można postawić jeszcze inne retoryczne pytanie: o ile mniej osób zginęłoby, gdyby w paryskiej kafejce znaleźli się ludzie posiadający broń? W sąsiedniej Szwajcarii, która nie ma problemu z terroryzmem, szacuje się, że w prywatnych domach znajduje się przynajmniej milion egzemplarzy broni, w tym 420 tysięcy karabinów automatycznych. Izrael w obliczu ostatniej fali terroru działa odwrotnie do Komisji Europejskiej - łagodzi ograniczenia w posiadaniu broni palnej.

Prawo do posiadania i noszenia broni to papierek lakmusowy mierzący stopień obywatelskich wolności oraz pokazujący, jaki stosunek ma władza do praw obywatelskich – w tym prawa podstawowego, jakim jest prawo do obrony życia i zdrowia swojego i swoich bliskich. Przez całe wieki istnienia cywilizacji białego człowieka tylko niewolnicy i więźniowie tego prawa byli pozbawieni. Aż nastąpiła era postępu, wprowadzono „najdoskonalszy” z ustrojów zwący się „liberalną” demokracją i prawo do obrony zostało odebrane wszystkim. Ergo – wszyscy zostaliśmy niewolnikami. Dla przypomnienia tylko zaznaczę, że Polakom to prawo odebrał Józef Piłsudski w roku 1918 – tuż po odzyskaniu przez nasz kraj niepodległości. Ba, nawet zaborcy dopuszczali posiadanie rewolwerów do obrony własnej.

Ciekawym jest fakt, że elity mające pełne gęby wolnościowych ideałów po każdym ataku na obywateli ograniczają tymże obywatelom wolność w imię walki z zagrożeniami. Nie bandytom a ofiarom wmawiając im, że to dla ich dobra i bezpieczeństwa. Czy w tej sytuacji nie mamy prawa podejrzewać, że te wszystkie zamachy zostały sfingowane przez rządzących właśnie w tym jednym celu – by złapać nas za twarze i poddać jeszcze ściślejszej kontroli? Absurdalna teoria spiskowa, powiecie zapewne. Możliwe, ale zanim zaczniecie się śmiać spróbujcie udowodnić mi błąd logiczny w moim rozumowaniu...

Na koniec chciałbym tylko zauważyć, że nowy polski rząd na razie nie robi nic w kierunku ułatwienia Polakom dostępu do broni i prawa do obrony. Zbigniew Ziobro, minister sprawiedliwości, chciał swego czasu jeszcze bardziej zaostrzyć przepisy i zakazać posiadania w miejscu publicznym noży o długości ostrza powyżej siedmiu centymetrów, – czyli większości popularnych szczyrzyków znanej szwajcarskiej firmy. Niestety pan Ziobro jest zwolennikiem tezy, że najlepszym narzędziem obronnym, w jakie może być wyposażony przeciętny obywatel jest telefon z wbitym na stałe numerem alarmowym...

Ale, ale głowa do góry pojawia się też światełko w tunelu (i nie jest to nadjeżdżający pociąg) pierwszy polski milicjant-antyterrorysta uznał, że pomysły Komisji Europejskiej niczego nie dadzą w walce z terroryzmem. *“Jestem przeciwko powszechnemu dostępowi do broni, ale to ograniczenie to rodzaj ruchu, który niewiele pomoże. To pewien rodzaj informacji dla społeczeństwa, że coś się robi, ale to nie da gwarancji, że podobne sytuacje nie będą się powtarzać. Zdobycie broni do tego typu przestępstw to nie podejście do prywatnego domu i kradzież z niego broni. Broń zdobywa się przy pomocy grup przestępczych.”* –stwierdza naczelny antyterrorysta PRL. Czyżby przejrzał na oczy?

Generał Polko, kolejny przeciwnik posiadania broni też zaczyna mówić do rzeczy, stwierdza: *„Sam przez długi czas byłem wrogiem zupełnie powszechnego dostępu do broni i w istocie dalej nie jestem jego fanem. Ale patrząc na to, co nam zagraża w tym momencie i obserwując stan przygotowania służb, faktycznie trzeba stwierdzić, że lepiej by było, gdyby dostęp do broni był bardziej powszechny.”*

No to już coś znaczy, ludzie celowo, nie napisze politycy, z lewa i prawa zaczynają dostrzegać i akceptować niewygodną dla nich prawdę. Bardzo dobrze, ale należy się przypomnienie, że to również z powodu ich dotychczasowej postawy istniało publiczne przyzwolenie, z którego skorzystała polskojęzyczny komisarz Bieńkowska. Powyższe znaczy tyle, że zmieniają się w Polsce społeczne nastroje. W programie „Blżej” Jana Pospieszalskiego z dnia 26.11.2015 aż 74% respondentów oddało swój głos za, na pytanie o powszechny dostęp do broni palnej. Pospieszalski z wrażenia zaniemówił, nie komentując wyników ankiety. Program był o czymś zupełnie innym niż dostęp do broni palnej. Znaczy to bardzo wiele. Osoby niezwiązane z tematem wyraziły swoje zdanie.

Na koniec myślę że warto zadać pytanie, komu ta wspólna Unia Europejska ma służyć. Na razie wygląda na to, że najlepiej w niej czuć się będą biurokraci bez mandatu społecznego, tacy jak komisarz Bieńkowska, którzy z chęcią poddadzą życie obywateli drobiazgowej kontroli i licznym ograniczeniom.

Polecam warto zobaczyć -> <http://vod.tvp.pl/22422879/19112015>

Na zakończenie tego artykułu mogę tylko jedno napisać: Quo vadis Unio?

Pisząc niniejszy artykuł korzystałem i cytowałem z prac:

Andrzej Turczyn -> <http://trybun.org.pl/>

<http://www.prawy.pl/z-zagranicy2/11388-ue-zwieksza-kontrolę-nad-bronia>

<http://wpolityce.pl/swiat/272272-bienkowska-chce-ograniczyc-europejczykom-dostep-do-broni>

<http://gunblog.eu/2015/09/czekaja-nas-masakry-jesli-nie-zrobimy-czegos-z-ta-bronia/>

Fundacja Rozwoju Strzelectwa

ul. Wisetki 56 m.1
04-830 Warszawa
tel.: +48602607311

Projekt ustawy o broni i amunicji

[wersja 21.01.2016]

Ustawa z dnia 2016 r. o broni i amunicji^{1) 2)}

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celnej, oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;

¹⁾

Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991) zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008).

²⁾

Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo Łowieckie, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, ustawę z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

- 3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy służb granicznych państw Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach zespołów szybkiej interwencji na granicy na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym mechanizm tworzenia zespołów szybkiej interwencji na granicy oraz zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do tego mechanizmu i określającym uprawnienia i zadania zaproszonych funkcjonariuszy (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 30);
- 4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295);
- 5) obrotu bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych;
- 6) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.).

Rozdział 2

Broń i amunicja

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) amunicja – amunicję do broni palnej, w postaci naboju scalonych i naboju ślepych; 2) broń – broń palną i broń pneumatyczną;
- 3) broń alarmowa – broń palną niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;
- 4) broń boczno zapłonu – broń strzelecką, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefauchaux z zapłonem sztyftowym;
- 5) broń centralnego zapłonu – broń strzelecką inną niż broń boczno zapłonu;
- 6) broń długa – każdą broń palną inną niż broń krótka;
- 7) broń gładkolufowa – broń strzelecką z gładkościennym przewodem lufy;
- 8) broń jednostrzałowa – broń palną bez magazynka, ładowaną przed każdorazowym strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;
- 9) broń krótka – broń palną z lufą, której długość nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;

- 10) broń niezaładowana – każdą broń inną niż broń załadowana;
- 11) broń niezdolna do rażenia celów na odległość – każdą broń inną niż broń zdolna do rażenia celów na odległość;
- 12) broń palna – ręczną broń lufową, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona do wystrzeliwania lub może być przystosowana do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów, powstających ze spalania materiału miotającego;
- 13) broń pneumatyczna – urządzenie niebędące bronią palną, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku o wylotowej energii kinetycznej przekraczającej 17 J;
- 14) broń podobna do broni samoczynnej – samopowtarzalną broń strzelecką, do wykonania której użyto komory zamkowej, pochodzącej z broni samoczynnej albo używanej do produkcji broni samoczynnej;
- 15) broń powtarzalna – broń palną, która po odstrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębena naboju;
- 16) broń pozbawiona cech użytkowych – broń palną, u której stwierdzono pozbawienie w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji lub do wywołania efektu akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
- 17) broń samoczynna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 18) broń samopowtarzalna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 19) broń strzelecka – broń palną o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4;
- 20) broń sygnałowa – broń palną zdolną do wystrzelenia wyłącznie pocisku lub substancji wywołującej sygnał wizualny lub akustyczny;
- 21) broń zabytkowa – broń wytworzona nie później niż w 1885 roku oraz funkcjonalne repliki i kopie takiej broni, zachowujące jej oryginalny sposób działania;
- 22) broń załadowana – broń w obrębie której znajduje się, odpowiednio do rodzaju broni, co najmniej jeden nabój, pocisk, lub porcja materiału miotającego; za obręb broni uważa się także przymocowane do broni uchwyty lub pojemniki na amunicję;
- 23) broń zdolna do rażenia celów na odległość – broń zdolną do wystrzelenia pocisku z wylotową energią kinetyczną przekraczającą 17 J na odległość przekraczającą 10 metrów;
- 24) kaliber broni – powiązaną ze średnicą przewodu lufy wielkość, wyrażoną w miarach długości albo wagomiarowo, określoną przez producenta broni;
- 25) materiał miotający – proch strzelniczy bezdymny i dymny (czarny), w tym jego substytuty;
- 26) noszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni załadowanej;
- 27) państwo członkowskie Unii Europejskiej – również państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej traktowane na równi z nim na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen;

- 28) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w podmiotach prowadzących takie szkolenia;
 - 29) przenoszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni niezaladowanej;
 - 30) tłumik dźwięku – gazodynamiczne urządzenie wylotowe przeznaczone do stosowania w broni palnej, którego zadaniem jest tłumienie hałasu powstającego przy strzale;
 - 31) urządzenie niebezpieczne – ostrze ukryte w przedmiocie niemającym wyglądu broni, kastet, przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, a także broń cięciwową o sile naciągu powyżej 750 N;
 - 32) użycie broni – wycelowanie broni w kierunku człowieka lub zwierzęcia, oddanie strzału z broni lub wymuszenie posłuszeństwa przy pomocy broni.
2. W rozumieniu ustawy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do wspomnianego celu.

Art. 4. 1. Istotne części broni lub amunicji, gotowe lub obrobione, uważa się za broń lub amunicję.

2. Za obrobione części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swoje funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.
3. Istotnymi częściami broni są: lufa z komorą nabojową, szkielet, komora zamkowa lub baskila, zamek lub mechanizm zamykający komorę nabojową, bębenek nabojowy oraz tłumik dźwięku.
4. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego oraz materiał miotający.

Art. 5. 1. Zabronione jest dokonywanie ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, z zastrzeżeniem koncesjonowanej działalności wytwórczej i rusznikarskiej.

2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5;
- 2) B – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 3) C – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;

4) D – broń i amunicja, którą można posiadać bez pozwolenia.

Art. 7. 1. Do kategorii A zalicza się:

- 1) samoczynną broń strzelecką i sygnałową;
- 2) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
- 3) amunicję z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji oraz wojskowe pociski wybuchowe;
- 4) amunicję z pociskami o zwiększonej penetracji, wykonanymi albo zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
- 5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi dla osiągnięcia zwiększonej deformacji po trafieniu w cel oraz pociski do takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji używanej do polowania, sportów strzeleckich oraz samoobrony.

2. Do kategorii B zalicza się:

- 1) broń centralnego zapłonu;
- 2) broń krótką bocznego zapłonu, inną niż wymieniona w ust. 3 pkt 1;
- 3) powtarzalną i samopowtarzalną broń gładkolufową, której długość nie przekracza 600 mm;
- 4) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej;
- 5) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający; 6) tłumiki dźwięku.

3. Do kategorii C zalicza się:

- 1) broń krótką bocznego zapłonu jednostrzałową i powtarzalną, której całkowita długość przekracza 280 mm;
- 2) broń długą bocznego zapłonu;
- 3) broń gładkolufową, inną niż wymieniona w ust. 2 pkt 6;
- 4) broń sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 5) broń alarmową samoczynną;
- 6) broń pneumatyczną;
- 7) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający; 8) urządzenia niebezpieczne.

4. Do kategorii D zalicza się:

- 1) broń alarmową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 2) broń zabytkową;

- 3) broń pozbawioną cech użytkowych;
- 4) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
- 5) amunicję do broni określonej w pkt 1 oraz amunicję do broni określonej w pkt 2 w postaci prochu dymnego (czarnego).

Rozdział 3 **Pozwolenia na broń**

Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
- 2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3;
- 3) pozwolenie rozszerzone – uprawnia do ukrytego noszenia broni krótkiej;
- 4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16;
- 5) pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz ust. 2 i 3, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.

Art. 9. 1. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w wypadku używania jej na terenie strzelnicy, pod bezpośrednim nadzorem prowadzącego strzelanie.

2. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w przypadku używania broni sygnałowej w celu wezwania pomocy lub sygnalizacji sytuacji awaryjnej.

Art. 10. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:

- 1) która nie ma ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za umyślne przestępstwo;
- 3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za nieumyślne przestępstwo: a) przeciwko życiu i zdrowiu,
b) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;
- 4) u której stwierdzono jeden z poniższych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego (wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD 10):

- a) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi,
 - b) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem używania tytoniu,
 - c) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe,
 - d) zaburzenia nastroju (afektywne),
 - e) upośledzenie umysłowe,
 - f) zaburzenia osobowości,
 - g) zaburzenia nawyków i popędów,
 - h) całościowe zaburzenia rozwojowe,
 - i) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości,
 - j) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych);
- 5) nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, łowieckiej, proobronnej lub rekonstrukcji historycznej obywatelska karta broni może być wydana osobie, która ukończyła 18 lat.

Art. 11. 1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.

2. Pozwolenie na broń wydaje się na czas nieokreślony, z wyjątkiem pozwolenia rozszerzonego, które wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 6.

3. Pozwolenie na broń zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
 - 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
 - 3) rodzaj pozwolenia na broń;
 - 4) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
 - 5) datę wydania pozwolenia na broń;
 - 6) datę ważności pozwolenia na broń – w przypadku pozwolenia rozszerzonego.
4. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne, z zastrzeżeniem ust. 6.
5. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego.

6. W przypadku, gdy osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone, dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń przed upływem terminu ważności tego pozwolenia zaświadczenie o ponownym zdaniu egzaminu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, pozwolenie to przedłuża się na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty zdania egzaminu, bez dodatkowej opłaty.
7. W przypadku niedostarczenia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 6, przed upływem terminu ważności pozwolenia rozszerzonego, pozwolenie to wygasa.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń, oraz aby pozwolenie rozszerzone miało formę dodatkowej wkładki do pozwolenia podstawowego. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.

Art. 12. 1. Tworzy się rejestr Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, zwanej dalej „CEBiP”.

2. CEBiP prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych, w formie elektronicznej.

3. W CEBiP rejestruje się:

- 1) wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń;
- 2) transakcje kupna i zbycia broni, objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.

4. Rejestr CEBiP zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
- 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) kategorię pozwolenia na broń;
- 4) rodzaj, typ i markę broni;
- 5) numer seryjny broni;
- 6) kategorię broni;
- 7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
- 8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
- 9) organ wydający pozwolenie na broń;
- 10) datę wydania pozwolenia na broń;
- 11) datę rejestracji broni;

12) numer Europejskiej Karty Broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany; 13) miejsce na uwagi dodatkowe.

5. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie po ich wystąpieniu.

6. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie dowodu przeniesienia własności broni lub zaświadczenia o zmianie kalibru lub naboju wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski, który dokonał zmiany.
7. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.
8. Dostęp do systemu CEBiP mają, poza organami właściwymi w sprawach wydawania pozwoleń na broń, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Straż Graniczna, Służba Celna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Dostęp ten jest nieodpłatny.
9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych, mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.

Art. 13. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.

2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowany jest:

- 1) zamiar uprawiania łowiectwa;
 - 2) zamiar uprawiania sportów o charakterze strzeleckim, w tym rekreacyjnie;
 - 3) udział w organizacji o charakterze proobronnym lub w bractwie kurkowym;
 - 4) uczestnictwo w rekonstrukcjach historycznych lub innych przedsięwzięciach o charakterze artystycznym;
 - 5) zamiar kolekcjonowania broni;
 - 6) zamiar posiadania broni do ochrony miru domowego;
 - 7) zamiar posiadania broni do samoobrony;
 - 8) zamiar używania broni w celach sygnalizacyjnych;
 - 9) zamiar posiadania broni w celach doskonalenia umiejętności zawodowych; 10) prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.
3. Uzasadnionym powodem posiadania broni jest także udokumentowane nabycie praw majątkowych do broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia.
4. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:
- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
 - 2) zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 10 pkt 4, wydane po zasięgnięciu opinii psychologa oraz lekarzy specjalistów w zakresie neurologii i psychiatrii.
5. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jest odpłatne.

6. Wymogu określonego w ust. 4 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, o ile przedłożą zaświadczenie o przydzieleniu broni służbowej.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy zaświadczenia, badań i konsultacji, o których mowa w ust. 4 pkt 2, a także wysokość opłaty za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oraz art. 14 ust. 4, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.

Art. 14. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, oraz która zdała egzamin lub posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej trzech lat.

2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do ustawy.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.
4. Jeżeli osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń nie posiada obywatelskiej karty broni, do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Przepisy art. 13 ust. 2–5 stosuje się.
5. Egzamin, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin, o którym mowa w ust. 1, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 15. 1. Rozszerzone pozwolenie na broń wydaje się osobie, która:

- 1) posiada pozwolenie podstawowe;
 - 2) zdała egzamin kompetencyjny przed właściwą komisją egzaminacyjną.
2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu kompetencyjnego określa załącznik nr 2 do ustawy.
 3. Egzamin kompetencyjny, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny. Opłata za ten egzamin wynosi 50 złotych.
 4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb organizowania egzaminu kompetencyjnego, mając na uwadze uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.

Art. 16. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, wykorzystującym broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony.

Art. 17. 1. Pozwolenie muzealne wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym ujętym w rejestrze muzeów prowadzonym przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego;
- 2) osobom posiadającym pozwolenie podstawowe od co najmniej 5 lat, które są w stanie zapewnić warunki przechowywania kolekcji wymagane dla placówek muzealnych.

2. Minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przechowywania poza magazynem broni zbiorów oraz ich ekspozycji, jakie musi spełniać placówka muzealna lub osoba fizyczna gromadząca kolekcje, mając na względzie stworzenie sprzyjających warunków do zachowania zabytków kultury narodowej dla potomności i ich odpowiedniego eksponowania dla dobra ogółu obywateli.

Art. 18. 1. Na wniosek posiadacza broni organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wydaje Europejską Kartę Broni palnej, zwaną dalej „EKB”.

2. EKB wydaje się na okres do 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny okres.
3. W przypadku cofnięcia uprawnień do posiadania broni EKB traci ważność i podlega zwrotowi do organu, który ją wydał. W przypadku sprzedaży broni wpisanej do EKB organ, który wydał EKB, wykreśla z niej broń.
4. W EKB zamieszcza się informacje o:
 - 1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:
 - a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę (firmę) podmiotu,
 - b) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON,
 - c) adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby podmiotu;
 - 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 7;
 - 3) okresie ważności EKB;
 - 4) utracie broni palnej;
 - 5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
 - 6) wymogach władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej wpisanej do EKB.
5. Wpisów do EKB dokonuje organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.

Rozdział 4

Zbywanie oraz użyczenie broni i amunicji

Art. 19. 1. Zbycie broni podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.

2. Zbycie amunicji podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.

3. Zbycie broni i amunicji niepodlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane na rzecz osoby mającej ukończone 18 lat, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.

4. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia musi zostać zgłoszone do odnotowania w CEBiP przez obie strony transakcji w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.

Art. 20. 1. Osoby fizyczne posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać broni innym osobom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.

2. Osoby fizyczne mogą użyczać amunicję osobom posiadającym odpowiednie pozwolenie.

3. Użyczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno odbywać się z zachowaniem pisemnej formy umowy użyczenia, z wyjątkiem sytuacji gdy przez cały okres użyczenia obie strony umowy znajdują się w tym samym miejscu.

Rozdział 5

Przenoszenie, noszenie i przechowywanie broni

Art. 21. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe oraz pozwolenie rozszerzone upoważniają do przenoszenia broni.

2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego lub muzealnego uprawnione są osoby mające pozwolenie podstawowe oraz pisemne upoważnienie właściciela tej broni.

3. Broń przenosi się umieszczoną w odpowiednim futerale lub pudełku, zapewniającym dyskrecję przenoszenia.

4. Amunicję przenosi się w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.

5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest dozwolone wyłącznie po otrzymaniu pisemnej zgody przewoźnika.

7. Zakazuje się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających.

Art. 22. 1. Broń krótką może nosić osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Broń alarmowa może być noszona przez jej posiadacza pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2.

3. Broń używana do wykonywania polowania może być noszona na terenie obwodu łowieckiego przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania polowania, określone w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).

4. Zakazuje się noszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, oraz w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1–3.

Art. 23. 1. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 1, przechowuje się w magazynach broni.

2. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, przechowuje się w metalowych kasetach umocowanych trwale do podłoża lub elementu konstrukcyjnego budynku w sposób uniemożliwiający ich odłączenie bez podjęcia specjalistycznych czynności, sejfach lub w specjalistycznych szafach do przechowywania broni.

3. Broń, o której mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 i 2, oraz amunicję do niej, przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.

4. Pozwolenie obiektowe zobowiązuje jego posiadacza do przechowywania broni oraz amunicji do niej w magazynie broni.

5. Pozwolenie muzealne zobowiązuje jego posiadacza do przechowywania broni i amunicji na terenie placówki muzealnej w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym lub w magazynie broni.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 24. 1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 7 i art. 41 ust. 3. Przepisu nie stosuje się do broni, o której mowa w art. 7 ust. 4.

2. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest obowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przyjęcia do depozytu.

Art. 25 1. Zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji może wynikać wyłącznie z ustawy, z zastrzeżeniem art. 44.

2. Właściciel lub zarządca terenu, na którym wprowadzono zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji jest obowiązany zapewnić możliwość nieodpłatnego zdeponowania broni i amunicji, za pokwitowaniem. Przepis art. 23 stosuje się.
3. Depozyt prowadzi osoba mająca pozwolenie podstawowe, funkcjonariusz służb o których mowa w art. 2 ust. 1 lub osoba mająca przydzieloną broń służbową na podstawie odrębnych przepisów.
4. Obowiązek zorganizowania depozytu, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy imprez masowych organizowanych w obiektach nie będących budynkami lub na otwartej przestrzeni.

Art. 26. 1. Policja, a w stosunku do żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, co najmniej raz na 5 lat dokonuje sprawdzenia warunków przechowywania broni i amunicji.

2. W przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie przechowywania, noszenia, przenoszenia i posługiwania się bronią i amunicją organ, który wydał pozwolenie na broń może cofnąć uprawnienie do posiadania broni w drodze decyzji administracyjnej.
3. Osoba, której cofnięto uprawnienie do posiadania broni może się ponownie ubiegać o wydanie pozwolenia na broń nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Rozdział 6

Warunki używania broni

Art. 27. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem użycia broni w samoobronie oraz przypadków, których mowa w art. 29–31.

Art. 28. 1. Strzelnice, których regulamin dopuszcza do strzelań innych niż śrutowe powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.

2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.
3. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.
4. Wzorcowy regulamin strzelnicy określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 29. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania mogą używać do polowania broni i amunicji przeznaczonych zgodnie z deklaracją producenta do celów łowieckich i odpowiedniej do wykonywania danego polowania, na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).

Art. 30. 1. Broń sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, w tym w ratownictwie i żegludze, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze.

2. Broń alarmowa i historyczna może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zapewnienia jej bezpiecznej obsługi.

Art. 31. 1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.

2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska używają broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7

Przewóz broni przez granice

Art. 32. 1. Przywóz broni lub amunicji wymagającej posiadania pozwolenia na broń z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 35.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu organowi wydającemu pozwolenie na broń właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby.

3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do organu wydającego pozwolenie na broń właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu. W przypadku nieuzyskania pozwolenia na broń osoba składająca broń lub amunicję do depozytu ma obowiązek zbyć ją na rzecz osoby lub podmiotu mających odpowiednie pozwolenie, albo przekazać je do złomowania.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 33. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

Art. 34. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 33, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do EKB.

Art. 35. 1. Osobom deklarującym zamiar zakupu broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do właściwego organu.

2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej; 6) liczbę jednostek broni palnej.

3. Uprzednia zgoda przewozowa stanowi dokument urzędowy wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadcza o wiarygodności nabywcy oraz o objęciu kontrolą tej transakcji.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 36. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą w celach łowieckich i sportowych przywozić oraz wywozić broń oraz amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie EKB, pod warunkiem, że broń ta jest wpisana do karty, a celem podróży jest udział w polowaniu albo w zawodach sportowych.

Rozdział 8

Posiadanie broni przez cudzoziemców

Art. 37. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.

2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 38. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej, misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 37 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 37 ust. 3.

Art. 39. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 37 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.

4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 37 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 40. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja jest odpowiednia do wykonywania polowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.
3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.
4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.
5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.
7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.
8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 19.
9. Cudzoziemców obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa w art. 22, 23, 27, 29 i 30.
10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 41. 1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, o którym mowa w ust. 2.

2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.
3. Nabyta broń musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy, wskazany w dokumencie, o którym mowa w ust. 1.
4. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.
5. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Rozdział 9

Przepisy porządkowe i karne

Art. 42. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 43. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w razie zmiany miejsca zamieszkania jest obowiązana zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca zamieszkania, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania.

Art. 44. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego kraju lub na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony, nie dłuższy niż 90 dni.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem posiadaczy pozwolenia rozszerzonego oraz podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.

Art. 45. 1. Organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu, z chwilą zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5, cofa osobie, której dotyczą te okoliczności, uprawnienie do posiadania broni. Cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Prokurator, sąd albo lekarz który zdiagnozował u posiadacza pozwolenia na broń stan chorobowy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 4, jest obowiązany, w zakresie swojej właściwości, niezwłocznie powiadomić organ właściwy w sprawie wydawania pozwoleń na broń o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.

Art. 46. 1. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonane wyłącznie przez osoby wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni lub usługi rusznikarskie zgodnie z ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650), w zgodzie ze sztuką rusznikarską i wyłącznie w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części broni.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 47. 1. Kto:

- 1) przenosi broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 21;
- 2) nosi broń z naruszeniem zasad określonych w art. 22;
- 3) przechowuje broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 23;
- 4) przesyła broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 24; 5) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w art. 27, 29, 30 i 31;
- 6) przewozi broń przez granice z naruszeniem zasad określonych w art. 32 i 33;
- 7) nie dopełnia terminów, o których mowa w art. 42 i 43 podlega karze grzywny.

2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, można ponadto orzec cofnięcie uprawnień do posiadania broni na okres od roku do lat trzech. W przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń wymagane jest powtórzenie procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa odpowiednio w art. 13–15.

Art. 48. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, sąd albo prokurator może orzec jako środek zapobiegawczy czasowe zawieszenie uprawnień do posiadania broni. W takim wypadku właściciel broni lub amunicji obowiązany jest zdać je do depozytu albo zbyć. Koszty depozytu ponosi właściciel. Sąd albo prokurator może zarządzić przymusowe odebranie broni lub amunicji.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 49. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 poz.

2168, z późn. zm.) w art. 42 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) pozwolenie na broń wydane na podstawie ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni przeznaczonej do celów łowieckich;”.

Art. 50. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2013 r. poz.

1383, z późn.zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Straży, do wykonywania zadań określonych w art. 11 pkt 5 i 9, może być wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), na broń palną oraz na przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.”; 2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie zasad dopuszczenia strażnika do posiadania broni palnej bojowej i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 i art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 128 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W zakresie zasad dopuszczenia strażników Straży Marszałkowskiej do posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 15 i 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji

(Dz. U. poz. ...)”;

2) w art. 129 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Do Straży Marszałkowskiej w zakresie zasad posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2015 r. poz. 1893) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) broń i istotne części broni – są to broń i istotne części broni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), a także inne urządzenia służące do niszczenia lub obezwładniania celów;”;

2) w art. 6 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o broni i amunicji;”;

3) w art. 30:

a) w ust. 2:

- w pkt 2:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,
b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji,”;

-- lit. g i h uchyla się; - w pkt 3:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,
b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji,”;

-- lit. f i g uchyla się;

- pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) proch strzelniczy i jego substytuty oraz spłonki sprzedaje się osobom fizycznym, które okażą obywatelską kartę broni lub pozwolenie podstawowe;

6) proch strzelniczy dymny (czarny) sprzedaje się osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość,”;

b) w ust 5 pkt 2 uchyla się.

Art. 53. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.) w art. 66:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do inspektorów w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”; 2) ust. 4 i 5 uchyla się.

Art. 54. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.) art. 6 otrzymuje brzmienie: „Art. 6. Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 55. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm) w art. 110:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusz Straży Parku może być wyposażony w broń centralnego zapłonu krótką lub długą, a pracownik Służby Parku w broń długą centralnego zapłonu.

2. Na wniosek dyrektora parku narodowego może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do funkcjonariuszy Straży Parku w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 14-15, art. 21 ust. 2-7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.

4. Dyrektor parku narodowego może przydzielić funkcjonariuszowi Straży Parku broń wraz z amunicją.

5. Decyzję o wyposażeniu funkcjonariusza Straży Parku w broń krótką lub długą na czas pełnienia służby podejmuje każdorazowo Komendant Straży Parku.”.

2) ust. 6 uchyla się.

Art. 56. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn.zm)w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń w rozumieniu ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem imprez masowych o charakterze strzeleckim, lub wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 57. 1 Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1206, z późn. zm.) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W stosunku do tych osób nie stosuje się wymogu zdania egzaminu, o którym mowa w art. 14.

2. Warunkiem uzyskania prawa, o którym jest mowa w ust. 1, jest, aby wobec osoby mającej uzyskać prawo do posiadania broni nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 10, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Przepisy art. 13 ust. 4-5 stosuje się.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregośkolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, z zastrzeżeniem ust. 3 tej ustawy.

Art. 58. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy karty rejestracyjne na broń pneumatyczną z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się obywatelskimi kartami broni w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy kartę rejestracyjną na broń pneumatyczną, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie wymiany karty rejestracyjnej tej broni na obywatelską kartę broni.

Art. 59. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami podstawowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe.

Art. 60. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej lub ochrony osób i mienia z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone.

Art. 61. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwa broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami obiektowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek podmiotów posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwo broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenie obiektowe.

Art. 62. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają nieodpłatnie wymianie na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 63. Do czasu wydania decyzji o przekształceniu w pozwolenia na broń, o których mowa w art. 58–62, zachowują ważność równoważne im dokumenty wydane według dotychczasowych przepisów.

Art. 64. W przypadku niezłożenia przez osobę uprawnioną wniosku, o którym mowa w art. 58–62, wydane według dotychczasowych przepisów pozwolenia na broń, świadectwa broni, karty rejestracyjne broni pneumatycznej oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni tracą moc z upływem terminu do złożenia tego wniosku.

Art. 65. Wnioski o wydanie pozwolenia na broń nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają przekazaniu do właściwych organów określonych w niniejszej ustawie, w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Wnioski te podlegają rozpatrzeniu na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 66. 1. Rejestr, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 67, staje się rejestrem CEBiP w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej uzupełnią dane zawarte w rejestrach, o których mowa w art. 27 ust. 2 i 2a ustawy wymienionej w art. 67, do stanu ich zgodności z zakresem danych objętych rejestrem CEBiP.

3. Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej prześlą uzupełnione dane objęte rejestrami, o których mowa w ust. 2, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 67. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz.576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505).

Art. 68. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załączniki do ustawy z dnia r.

(poz.)

Załącznik nr 1

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu dopuszczającego

1. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:
 - 1) przepisów prawa dotyczących broni i amunicji (ustawa o broni i amunicji oraz rozporządzenia wykonawcze do niej);
 - 2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
 - 3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
 - 4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
 - 5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.
3. Minister odpowiedni do spraw wewnętrznych opracuje zestaw 100 pytań i odpowiedzi, przy czym każde zagadnienie wymienione w § 2 powinno być opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadającym odpowiednim zagadnieniom.
4. Egzamin dopuszczający jest egzaminem pisemnym, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej. Do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi na pytania.

Załącznik nr 2

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu kompetencyjnego

1. Egzamin kompetencyjny organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego oraz mające doświadczenie w prowadzeniu strzelań sportowych konkurencji dynamicznych. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Egzamin kompetencyjny składa się z części praktycznej, w formie zadania strzeleckiego; zadanie wymaga oddania 10 strzałów, jego dokładny opis zawiera ust. 5.
3. Egzamin kompetencyjny przeprowadzony jest przy użyciu broni palnej krótkiej i amunicji będącej własnością osoby przystępującej do egzaminu lub jej pracodawcy; energia wylotowa pocisku wystrzeliwanego z broni nie może być mniejsza niż 200 J ani większa niż 1000 J; amunicja wyłącznie z pociskiem jednolitym, pełnopłaszczowym lub półpłaszczowym.
4. Egzamin kompetencyjny należy przeprowadzać przy użyciu tarczy TS-9 oraz przy pomocy urządzenia pozwalającego na odmierzenie czasu 30 sekund. Sygnał startowy dźwiękowy, wydany gwizdkiem albo przy pomocy elektronicznego timera odmierzającego czas strzelania. Barykada o szerokości 1 m i wysokości min. 2 m, wykonana z drewna, bez elementów metalowych, musi umożliwiać stabilne oparcie dla strzelającego.
5. Procedura przebiegu strzeleckiego:
 - 1) dwie tarcze umieszczone są w odległości 10 m od barykady, w odległości 3 m od siebie (mierzone na zewnętrznych krawędziach tarcz); stanowisko startowe w odległości 5 m od barykady; stanowisko startowe i barykada są umieszczone współosiowo;
 - 2) broń załadowana jest pięcioma nabojami (pistolety nieprzeładowane, z pustą komorą naboju; rewolwery mają mieć kurek spuszczone), schowana do kabury. Broń w kaburze musi być ukryta pod ubraniem w taki sposób, aby była niewidoczna dla postronnego obserwatora. Drugie pięć naboju należy umieścić w odpowiednim nośniku zapasowej amunicji (zapasowy magazynek, szybkoładowacz itp.);
 - 3) po sygnale startowym należy przemieścić się za barykadę i ostrzelać każdą tarczę pięcioma strzałami – lewą tarczę z lewej strony barykady, prawą tarczę z prawej strony barykady. Po ostrzeleniu pierwszej tarczy należy przeładować broń, chowając się za barykadą, po czym ostrzelać drugą tarczę z drugiej strony barykady. Kolejność ostrzeliwania tarcz jest dowolna;
 - 4) ostrzeliwanie tarcz musi być prowadzone z wykorzystaniem barykady jako zasłony, stopy strzelającego muszą być w całości schowane za barykadą;
 - 5) czas wykonania całego zadania wynosi 30 sekund i jest liczony od sygnału startowego do ostatniego strzału oddanego przez zdającego;

- 6) warunkiem zaliczenia egzaminu jest trafienie w przewidzianym limicie czasu obydwu tarcz wszystkimi strzałami (w każdej tarczy musi być po pięć przestrzelin) oraz uzyskanie na każdej tarczy wyniku minimum 21 punktów;
 - 7) podczas wykonywania całego zadania broń po wyjęciu z kabury musi być skierowana lufą w stronę bezpieczną; oddanie strzału przypadkowego (w tym zwłaszcza strzału podczas wyjmowania broni z kabury, przemieszczania się, wymiany magazynka) lub skierowanie lufy w kierunku niebezpiecznym powoduje natychmiastowe przerwanie strzelania i zakończenie egzaminu z wynikiem negatywnym.
6. Egzamin kompetencyjny w przypadku jego zaliczenia kończy się wystawieniem zaświadczenia, które musi zawierać dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane organu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej i musi być podpisane przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu.

Załącznik nr 3

Wymagania wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic

1. Niniejszy załącznik określa wymogi wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, z uwzględnieniem:
 - 1) warunków korzystania ze strzelnicy;
 - 2) sposobu obchodzenia się z bronią;
 - 3) sposobu zachowania się osób przebywających na strzelnicy.
2. Użyte w załączniku określenia oznaczają:
 - 1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich;
 - 2) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
 - 3) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
 - 4) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec z poza której, nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
 - 5) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do treningu bezstrzałowego, czyszczenia broni lub innych czynności obsługowych, wykonywanych bez amunicji; 6) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.
3. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzoru regulaminu określonego w ust. 6, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

4. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy musi wyznaczyć miejsce bezpiecznego rozładowania i załadowania broni tuż przy wejściu na teren strzelnicy.
5. Szczegółowy regulamin strzelnicy musi być wywieszony na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy musi poświadczyć znajomość regulaminu i zobowiązać się do jego przestrzegania.
6. Wzór regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnicy:

REGULAMIN STRZELNICY [wzór]

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

§ 1. Prowadzący strzelanie:

- 1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących;
- 2) wyznacza osobom korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
- 3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
 - b) numer pozwolenia na broń lub określenie właściciela broni,
 - c) godzinę przyjscia i wyjścia ze strzelnicy,
 - d) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń, przy czym wymóg ten dotyczy osoby wnoszącej na strzelnicę własną broń,
 - e) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§ 2. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody prowadzącego strzelanie,
- 2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
- 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,

4) wnoszenia jakiegokolwiek amunicji (włącznie z amunicją treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§ 3. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:

- 1) regulamin strzelnicy;
- 2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
 - b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,
 - c) stref bezpieczeństwa,
 - d) punktu sanitarnego,
 - e) dróg ewakuacji,
 - f) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności;
- 3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
- 4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§ 4. Za szkody powstałe podczas strzelania zgodnie z regulaminem odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, a także instruktor prowadzący strzelanie lub trening strzelecki.

§ 5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

§ 6. 1. Broń na strzelnicy przenosi się lub nosi zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.

2. Wyjmowanie broni odbywa się: 1) na stanowisku strzeleckim; 2) w strefie bezpieczeństwa.

3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§ 7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie i odnotowuje to w książce rejestru pobytu na strzelnicy.

§ 8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3 **Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy**

§ 9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany ściśle przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§ 10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§ 11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§ 12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§ 13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

Wiadomości ROMB

Pomysłodawca o filmie pisze tak: "Najskuteczniejszą bronią XXI wieku jest informacja. Polacy nie mają szerokiego dostępu do rzetelnych informacji na temat broni palnej. W filmie „Para Bellum” będzie można znaleźć dużą dawkę humoru, w szczególności związanego z „ciekawymi” przypadkami ciągnących się w nieskończoność procedur wydawania pozwoleń. Przybliżymy też historię Europy, historię oręża, przyjrzymy się prawu i statystykom, sytuacji w innych krajach, postrzelamy z najciekawszych „zabawek”, sonda uliczna pokaże nam najciekawsze opinie Polaków na temat broni. Poddamy analizie krążące mity, zrealizujemy szereg wywiadów. Jednym zdaniem – stworzymy kompletne filmowe kompendium wiedzy o broni."

Proszę Was o wsparcie finansowe filmu. Wsparcie można przekazać na stronie PolakPotrafi.pl <https://polakpotrafi.pl/projekt/para-bellum-film-dokumentalny>

Nie pozostajcie obojętni, gdyż bój toczymy naprawdę ważny, dla Ciebie, dla nas, dla Polski! Powstanie filmu zbiega się w czasie z działaniami ROMB, zmierzającymi do uchwalenia nowej ustawy o broni i amunicji. To niezależne od siebie działania, ale jak bardzo ważne jest powstanie filmu „Para Bellum” dla pełnego sukcesu i w tej sprawie, nie muszę chyba uzasadniać.

Albo teraz albo wcale, mam nieodparto przekonanie, że tak mogę powiedzieć i te słowa są prawdziwe.

Andrzej Turczyn
Prezes ROMB

W środę 24 lutego 2016 r. w Sejmie odbyło się spotkanie władz ROMB z przedstawicielami PiS. Ze strony Ruchu Obywatelskiego Miłośników Broni w spotkaniu uczestniczył Jarosław Lewandowski, Andrzej Zdzitowiecki, Artur Jabłoński oraz Andrzej Turczyn. Zostaliśmy zaproszeni przez wicemarszałka i zarazem przewodniczącego Klubu Poselskiego PiS Ryszarda Terleckiego na spotkanie o godzinie 11,30 w Sejmie. Punktualnie o godzinie 11,30 na spotkanie ze strony PiS przybyli pan przewodniczący Klubu Poselskiego PiS poseł Ryszard Terlecki, pan wiceprzewodniczący Klubu Poselskiego PiS poseł Marek Suski, pan poseł Michał Wojtkiewicz członek Komisji Obrony narodowej, pan Przewodniczący Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji poseł Arkadiusz Czartoryski, pan przewodniczący Komisji Finansów Publicznych poseł Andrzej Jaworski i pan zastępca przewodniczącego Komisji Ustawodawczej poseł Stanisław Pięta. W spotkaniu uczestniczył również legislator, który dysponował promowanym przez nas projektem ustawy.

Wobec pana Marszałka Terleckiego wsparcie i rekomendację otrzymaliśmy od posła Stanisława Pięty i posła Arkadiusza Czartoryskiego. Oni w skrócie zaprezentowali nasze starania w dążeniu do wymiany ustawy tej obecnej na nową. Tych posłów zaangażowanie określiłbym jako determinację w dążeniu do celu jaki i my sobie stawiamy. To nie jest wsparcie przy okazji, albo z grzeczności czy na wszelki wypadek. Poseł Czartoryski i poseł Pięta to nasi wielcy sprzymierzeńcy, ludzie którzy bez wątplenia rozumieją konieczność wprowadzenia nowego prawa o broni palnej.

Następnie Jarosław Lewandowski oczywiście w wielkim skrócie przedstawił założenia ustawy, z zaakcentowaniem tego, że proponowana przez nas ustawa to nie będzie tworzyła powszechnego dostępu do broni palnej, jest zgodna z aktualnymi europejskimi standardami. W dyskusji wskazywaliśmy dramatyczne statystyki obrazujące rozbrojenie Polaków oraz pomysły komisarza Bieńkowskiej, na co szczególnie zwracał uwagę poseł Wojtkiewicz. Ja przedstawiłem pokrótce to, że to komuniści rozbroili

Polaków, że dzisiejsze prawo to produkt w istocie komunistyczny. Jeden z posłów opowiedział własne doświadczenia z obecnie obowiązującą ustawą, co jak myślę wszystkim posłom uzmysłowiło jednoznacznie to, jak złe jest dzisiejsze prawo i jak bardzo pilna jest zmiana ustawy.

W rozmowie osobnym tematem stała się kwestia organu, który wydawać powinien pozwolenia na broń. Posłowie PiS dość jednoznacznie wskazali, że nie akceptują samorządu powiatowego, że powinna być to administracja rządowa.

To zapewne będzie przedmiotem dalszej dyskusji, ale już dzisiaj wiem, że postulat aby był to samorząd powiatu nie zostanie zaakceptowany.

Na koniec porozmawialiśmy o aspektach gospodarczych zmian, które proponujemy.

Przekonywaliśmy posłów, mam nadzieję skutecznie, że jest w Polsce konieczne radykalne zwiększenie zdolności produkcyjnych istniejących dwóch fabryk broni (FB „Łucznik” Radom i ZM Tarnów) i stworzenie rodzimego przemysłu produkującego broń palną i amunicję. Tego nie da się uczynić bez utworzenia szerokiego rynku cywilnego odbiorców broni strzeleckiej i amunicji.

Nie ma takiej armii w Polsce, która mogłaby konkurować z potencjalnym rynkiem cywilnym, w zakresie zainteresowania bronią strzelecką i amunicją do niej.

Uczestnicząca w spotkaniu z ramienia PiS pani legislator, nie miała uwag do naszego projektu ustawy. Na koniec rozmowy usłyszeliśmy: jesteście za, uzgodnijcie to jeszcze z MSW, MON i niech projekt idzie jako poselski projekt ustawy. W ostatecznych uzgodnieniach z ministerstwami mają uczestniczyć posłowie uczestniczący w śródowym spotkaniu.

Jakiegoś szczególnego komentarza i argumentowania o wadze spotkania, chyba nie muszę przytaczać. Zmiana prawa zbliża się wielkimi krokami. Mam przekonanie, że idziemy w dobrym kierunku i pukamy do odpowiednich drzwi. Jeszcze nigdy nie rozmawialiśmy o naszym projekcie w tak istotnym gronie, jeszcze nigdy nie otworzono nam drzwi tak ważnych i tak bardzo szeroko. Mam pewność, że uczestnicy spotkania doskonale rozumieją w jak ważnej dla Polaków sprawie do nich przychodzimy.

ROMB